

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 4. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

NOVEMBER 15, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Filled With Goodness

And I myself also am persuaded of you, my brethren, that ye also are full of goodness, filled with all knowledge, able to admonish one another.

Rom. 15:14.

Full of goodness!

Amazing fruit of God's marvellous grace!

For such it is, indeed! Fruit of the wonderful grace of Him, Who quickeneth the dead and calleth the things that are not as if they were, is this goodness of which the Church of the Lord Jesus is said to be full.

And in order to see a little of the wonder of it, just recall whence this same Church, that is full of goodness and filled with all knowledge, sprung, from what mire of iniquity it was lifted, from what power of corruption it was delivered, from what dominion of death it was liberated, out of what darkness of the lie and perversion it was called.

The apostle has now reached the end of this glorious epistle. And now he may write that he is deeply convinced that the Church is full of goodness and filled with all knowledge, so that they are able to admonish one another. But return for a moment to the beginning of this same letter, in order to bring back to your mind the picture that was drawn there of the natural man as he is in the power of sin and under the dominion of corruption, of whom it was said that he is filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness; and that he is full of envy, murder, debate, deceit, malignity; that he is a whisperer, backbiter, hater of God, despiteful, proud, a boaster, an inventor of evil things, disobedient to parents, without understanding, a covenantbreaker, without natural affection, implacable,

unmerciful; who not only delights in his own iniquity, but also has pleasure in them that wallow in the mire of sin. . . .

Filled with evil!

And now: full of goodness, filled with all knowledge!

Tremendous contrast! Amazing change!

And how was it effected? What may be the cause of this radical turning about?

There is but one answer: Grace!

The grace of the Lord Jesus Christ took hold of that darkened mind and enlightened it, entered into that evil heart and cleansed it, emptied it of all badness and filled it with goodness.

Wonderful grace!

Full of goodness!

Filled with all knowledge!

Goodness is not to be understood here in the limited sense of beneficence and charitableness, of being good, kind to one another. This is certainly included, is one of the fruits and manifestations of goodness, even as maliciousness is an inevitable expression of badness. Yet, there is no reason to limit the word in this way. Rather must we understand it in its broad meaning and all its implications, in its ethical sense as referring to moral perfection and virtue.

Goodness, not in opposition to unkindness, but as the opposite of badness.

It is rooted in love.

For love is the bond of perfectness. Love, not as the love of those that love us, neither in the natural sense as the bond of blood relations, but in the proper and deep sense of the love of God. For God is love, and all love is of God. He is its Fountain, its eternal spring. And in Him as the highest, as the only Good, love is eternally love of God. For He loves Himself as the infinitely perfect One, and all things for His own

name's sake. Love is always of God, from God, to God. From Him it proceeds also into our hearts, and to Him it returns. And as love of God it embraces all the brethren, the children that are born of Him and reveal His image. And whether as love of God to Him, or as love of God to one another, always it is the bond of perfectness. It loves God. And, therefore, it loves the light. For God is light. In darkness it cannot dwell. Even as we walk in the light, in the light of God, do we love one another!

This love is the principle of all goodness.

Without it there is no goodness. From it all goodness springs. Upon this love as its root it flourishes. Even as from the root of hatred of God and enmity against him springs all wickedness, so love beautifully blossoms forth and bears fruit in all manner of goodness. Love rejoices in the truth, never in the lie; it delights in righteousness and abhors all unrighteousness; it brings forth fruit unto holiness, the fear of the Lord, wisdom and understanding, humility and meekness, patience and longsuffering, faithfulness and truth, peace and mercy, kindness, purity, obedience, and whatever other goodnesses there may be.

And it reveals itself antithetically in this world.

For, the goodness of love, of the love of God, manifests itself as a delight in God, a holy zeal to glorify Him, to keep His precepts and thus to be pleasing in His sight; and, therefore, as sorrow over sin and hatred of all unrighteousness. It seeks the good of Zion, it loves the brother, it esteems the other better than oneself. It speaks the truth in love, is kind, merciful, forbearing, forgiving. . . .

Full of goodness!

And filled with all knowledge!

Knowledge that is knowledge indeed, is here meant. Not a knowledge that is from below, is concerned with the things of this world, but knows not God and the spiritual blessings and virtues of His kingdom; not the knowledge of natural light which is darkness spiritually, is limited by time and death, and blind to the things eternal; but spiritual knowledge and the discernment of faith, whereby spiritual things are spiritually discerned,—such is the knowledge with which the Church is filled. It is the knowledge of the will of God and of His blessed covenant.

All knowledge!

Knowledge with regard to God and His Christ, the mystery that was hid, but that is now revealed; in Whom are all the treasures of knowledge and wisdom. Knowledge of the will of God regarding our personal life, of body and soul and mind and will; regarding our life in every relationship, in the midst of the Church and in this present world.

Goodness and all knowledge!

Intimately they are related. Inseparably they are connected. For, in a sense knowledge is also goodness. Yet, they may be distinguished. Goodness is a matter

of the heart, of the will; knowledge of the mind. Knowledge must be motivated by, rooted in goodness; goodness must be enlightened, guided by knowledge. Mere knowledge without goodness is double wickedness; goodness without knowledge is blind.

I am persuaded that you are full of goodness. . . .

Filled with all knowledge!

Blessed testimony!

Full. . . . filled!

A strong statement, indeed!

Must we, perhaps, read these words as a form of hyperbole, an exaggeration, that is not literally true?

Does the apostle, perhaps use these strong terms in order to flatter the Christians at Rome? Or, if in their literal significance they were applicable to the Church at Rome, was that congregation, perhaps, an exception, so that the words cannot be generally applied to the Church of Christ in the world?

Filled and full?

Does not the real appearance of the Church of Christ in this present world gainsay this testimony? And would not every Christian, who has knowledge of himself in the light of the truth, hesitate to apply the strong words of the apostle to himself?

Indeed, also with regard to the corruption of the natural man the apostle had employed these same terms. He is filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness; he is full of envy, murder, debate, deceit, malignity. And this we readily understand. In us, that is, in our flesh there dwelleth no good thing. The heart is desperately wicked, and all the imaginations of our heart are at all times only and continually evil. No one who has come to a spiritual knowledge of his own heart by nature hesitates at all to accept this testimony of the Word of God. But can these same terms, in the same unconditional sense, also be applied to the goodness of the Church?

Is she, indeed, full of goodness?

Can it be said in truth that she is filled with all knowledge?

It would seem impossible. For it is not the natural man, but the child of God, redeemed by the blood of Christ, and delivered from the dominion of sin by the grace of His good Spirit, that complains in the seventh chapter of this same epistle, that when he would do good evil is present with him, that he does not do the good which he would, but does do the evil which he would not, that he knows, indeed, of a delight in the law of God according to the inward man, but also beholds another law in his members that wars against the law of his mind and brings him into captivity to the law of sin in his members. . . .

How, then, can it be said of that same Christian, of the Church that is composed of just such imperfect saints, that he and that it is full of goodness, filled with all knowledge?

Yet, is must needs be so!

Strange though it may appear, it could not be different. A man is either full of evil and filled with ignorance, or he is full of goodness and filled with all knowledge. Sin could not corrupt man partly; grace could not half deliver him. The corruption of sin could not leave the sinner half full of goodness; the sanctifying power of grace could not leave him half full of badness. The tree is either good or bad. The fountain brings forth either sweet water or bitter. Man is either good or bad. And always he is filled and full!

If any man be in Christ Jesus, he is a new creature!

Old things have passed away!

All things have become new!

And the reason is evident. Sin and grace are both matters of the heart of man. Sin is not a matter of habit or training or environment. It is not a gradually deforming or corrupting influence, that eats into his being, to which a man gradually yields, that slowly but surely forces him into subjection, that gradually fills him with iniquity until he is full of evil. It is death! It takes hold of the root of the tree and corrupts it. It searches out the springs of life and corrupts them. It settles in the heart of man and fills it with all badness. And if the heart is corrupt, whence are the issues of life, the whole man is full of evil!

But the same is true of grace!

Grace is not an attempt at reformation! Ah, how vain would be the attempt to fill a man, whose heart is corrupt, with all goodness and knowledge by a process of reformation. As well might you attempt to change an ever bubbling fountain of bitter water into a refreshing spring by pouring in a cup of sweet water! As well might you try to change the skin of the Ethiopian by grafting a patch of white skin upon his body!

But grace does not reform. It quickens.

The Spirit of the Lord Jesus Christ enters into a sinner's deepest heart, the very center of his whole nature from a spiritual-ethical viewpoint, and the fountain of his whole life, takes hold of it irresistibly, and turns it radically around. Grace is resurrection! It is rebirth! It is the change from death to life, from darkness to light, from enmity against God to the love of God, from iniquity to righteousness, from corruption to holiness, from the image of the devil into the image of God!

And he that is so changed is a new creature!

He is filled with all knowledge!

He is full of goodness, of the goodness of the Lord

Jesus Christ Himself, Who by His Spirit dwells in him!

He is not two creatures, a good and a bad. He is not half good and half bad. He is not a man with two hearts, the old and the new. In his deepest heart he is filled with goodness. And from the heart, whence are the issues of life, this goodness becomes manifest in his whole life.

His mind and will, his thoughts and desires and aspirations, his seeing and hearing and speaking, his whole life is full of the goodness of the Lord.

True, there are the old ruts of sin in his flesh.

The motions of sin are still in his members!

But even over against these he assumes a new attitude. For, he is sorry for them with a sorrow after God. He hates them. He flees from them. He abhors them. He prays against them. . . .

Full of goodness and filled with knowledge he fights against all the power of darkness, within and without.

Glorious grace!

Blessed Church of Christ!

Blessed is that Church of which it may be witnessed that she is full of goodness and filled with all knowledge.

And the members of which are thus able to admonish one another!

For, the one is dependent upon the other. The one is the fruit of the other. To be able to admonish one another we must, indeed, be full of goodness and filled with all knowledge!

For, to admonish is "to put in mind". Such is the meaning of the word that is used here in the original. To admonish is not the same as a sentimental, empty prayer, addressed to the sinner, beseeching him with sighs and tears to leave the way of wickedness. Admonition must have contents. It must "put in mind". And that which must be put in mind is the truth! It is instruction. And thus it shows and recommends the way of righteousness, and warns against the temptations of the flesh, the world, the devil.

And how shall we admonish one another, whether officially, in preaching and teaching, or as members of Christ's Church mutually, unless we be filled with all knowledge and full of goodness? Both he that admonishes and he that receives the admonition must be filled with the knowledge and the love of the truth as it is in Christ Jesus our Lord!

Know, then, Church of Christ, that you are full of goodness, filled with knowledge!

And strive after the manifestation of that fulness!

For, blessed are ye in so doing!

H. H.

EDITORIALS

Heeft Dr. Aalders Recht Van Spreken?

In de verslagen over de handelingen der Synode der Nederlandsche Gereformeerde Kerken te Sneek gehouden las ik o.m. ook het volgende:

De Synode die in Amsterdam 1938 werd voortgezet verwees deze zaak naar Sneek en gaf deputaten vrijheid om aan deze zaak geen uitvoering te geven.

Het rapport gaf een beredeneerd overzicht van al de handelingen van deputaten sedert de vorige Synode en stelde voor opnieuw 5 deputaten te benoemen, die opdracht krijgen contact te zoeken met kerken van Ger. belijdenis en min of meer Geref. kerkregeering.

Ds. de Vries rapporteerde over dit rapport.

De commissie is van oordeel dat deputaten van de opdracht bovengenoemd moeten worden ontheven, wijl de Synode niet verder moet gaan dan met het geven van een getuigenis, als zulks strikt noodzakelijk is. Ook zijn er nog andere bezwaren.

De Commissie stelde voor deputaten te dechargeeren en aan de nieuw te benoemen deputaten opdracht te geven als in het rapport van Prof. Aalders aan het slot genoemd en hen een crediet te verleen van maximaal f 2000.—

Aan de discussie namen deel Prof. Dr. V. Hepp en Prof. Dr. K. Schilder.

Eerstgenoemde hoorde met verbazing dat als toppunt van wijsheid wordt voorgesteld om deputaten nu te ontslaan van de opdracht tot samenstelling van bedoeld geschrift. Spr. hield een pleidooi om dit geschrift wel uit te geven waar hij geen bezwaren van financieelen en anderen aard ziet.

Prof. Dr. K. Schilder oordeelde het vanzelfsprekend dat hij zich hier bij den voorgaanden spreker aansloot. (vroolijkheid).

Spr. pleitte voor het zoeken van contact met andere Geref. groepen in Amerika, waarbij hij denkt aan die van Ds. Hoeksema.

En dat temeer, waar de Geref. Kerken in ons vaderland correspondentie onderhouden met kerken die veel verder van hen af staan. Spr. denkt hierbij aan de Ref. Church in Amerika, die ook vrijmetselaars onder hare leden telt.

De rapporteur wees er in zijn repliek op, dat de beide hoogleeraren dingen hebben ter

sprake gebracht, die meer bij deputaten thuis hooren.

Spr. wees er op, dat er toch hoogleeraren in de dogmatiek zijn, die wel zulk een geschrift kunnen schrijven, dat vertaald kan worden en verspreid. Dan behoeft de Synode er niet als Synode achter te staan. De Professoren in de dogmatiek zouden het ook samen kunnen schrijven.

Wat Prof. Schilder ter sprake bracht is een kous apart en spr. heeft zich terzake geen oordeel aan te matigen. Mogelijk wordt over deze zaak ook wel ongelijk gedacht.

Prof. Aalders zich aansluitend bij den rapporteur, zette de kwestie van het geschrift nader uiteen.

Het wil spreker voorkomen dat deputaten wel zullen doen niet in de eerste plaats met de groep van Ds. Hoeksema contact te zoeken. Spr. is dezen zomer in Amerika geweest en hij heeft kunnen constateeren, dat de groep Hoeksema zeer wel is te vergelijken met de groep van Dr. Geelkerken. Deze groep is uiterst klein en er een van één man.

Men zou met het zoeken van contact met deze groep de Geref. broeders in Amerika allermint een dienst bewijzen. Spr. denkt aan andere groepen, die eerder in aanmerking komen en wil tot voorzichtigheid manen.

De Voorzitter zou gaarne verschillende zaken uit het debat willen elimineeren, w.o. ook de zaak-Hoeksema.

Uit *De Reformatie* vernam ik bovendien nog, dat Dr. Aalders niet slechts over onze kerkengroep zoo vrij was zijne gedachten te uiten, maar dat hij ook niet aarzelde om over mijn persoon het woord te voeren. Precies wat hij van mij te vertellen wist, weet ik niet, maar als we in overweging nemen de bronnen, waaruit de hoogleeraar wel moet hebben geput, laat het zich gemakkelijk gissen, wat zijn hooggeleerde zoo ongeveer heeft opgedischt. Ik zal wel geteekend zijn als een drijver, een stijfkop, iemand met wien eigenlijk geen huis te houden is, en wat dies meer zij.

Ook bleek verder nog, dat wij niet slechts ter sprake zijn gebracht op den vloer der Synode toen het ging over correspondentie met buitenlandsche kerken, maar ook reeds in een der eerste zittingen, toen Dr. Beets en Ds. Van Dellen nog tegenwoordig waren op de Synode, en de kwestie aangaande eene te houden oecumenische synode, d.w.z. eene gereformeerde "wereld-synode" ter sprake werd gebracht. Schoon hiervan in de gewone verslagen niets te lezen stond, blijkt wel, dat Ds. Van Dellen op den vloer der Synode de opmerking moet hebben gemaakt, dat de plaatsen der Christelijke Gereformeerde afgevaardigden naar zulk

eene Synode wel ledig zouden blijven, indien de Protestantsche Gereformeerde Kerken ook verzocht werden afgevaardigden te zenden; terwijl Dr. Beets gelijklopende opmerkingen moet hebben gemaakt buiten de Synode.

Nu kunnen we de houding van de laatst genoemde broeders wel verstaan, al is ze ook geen oogenblik te rechtvaardigen. Ook zou geen der beide broeders zelf die houding op deugdelijke gronden kunnen handhaven. Ze weten wel beter. Ds. Van Dellen is immers zelf auteur of mede-auteur van het voorstel, dat ten slotte door de bekende Kalamazoosche Synode ten onzent werd aangenomen, en waarin werd geoordeeld, dat wij in de grondwaarheden, zooals die in de belijdenis uitgedrukt zijn, goed gereformeerd zijn, zij het dan ook met een neiging tot eenzijdigheid. En Dr. Beets meende ons eens te moeten teekenen als "hyper-calvinisten". Nu zou ik oordeelen, dat op zulk eene oecumenische synode zulke "hyper-calvinisten" en "eenzijdig gereformeerden" juist een plaats hadden. Wie eenigszins bekend is met den werkelijken toestand der Gereformeerde Kerken hier en elders, zal aanstonds toestemmen, dat het gevaar lang niet denkbeeldig is, dat men op een "gereformeerde wereld-synode" ook meerdere afgevaardigden zou aantreffen, die eenzijdig zijn in tegenovergestelde richting als waarin wij, naar het oordeel der Christelijke Gereformeerde Synode van Kalamazoo, ons bewegen. Het doorsnee gehalte van zulk eene synode zou in geen geval gevaar loopen van te zwaar gereformeerd te worden. En dan zouden een paar "hyper-calvinisten", die eenzijdig-gereformeerd-naar-rechts zijn, in elk geval kunnen dienen om het evenwicht te behouden. Overigens doet het een beetje vreemd aan van de broeders afgevaardigden der Christelijke Gereformeerde zusterkerken naar de Synode te Sneek, dat hunne kerken behoefte gevoelen aan zulk eene oecumenische synode en dat ze dan zoomaar uitspreken, dat ze hunne plaatsen leeg zullen laten, indien daar Protestantsche Gereformeerde afgevaardigden zouden zijn! De behoefte wordt blijkbaar nog niet zoo diep gevoeld! Maar ofschoon de beide broeders hun standpunt in dezen zeker niet zouden kunnen rechtvaardigen, we kunnen hen toch verstaan. Kerkelijke politiek speelt in zulke dingen een zeer zware rol.

Doch hoe te oordeelen over het optreden van Dr. Aalders tegen ons?

Wat recht had hij om over ons ook maar iets te zeggen? Te oordeelen naar het verslag in de bladen, baseerde hij zijn recht en bevoegdheid om zijn oordeel over onze kerken en over mij persoonlijk te geven, op het feit, dat hij ook in Amerika geweest is. Maar wat heeft het bloote feit, dat Dr. Aalders in Amerika is geweest, nu te maken met zijn al of niet bevoegd zijn om over onze kerken een oordeel te vellen en over mijn persoon te spreken? Letterlijk niets. Indien Dr. Aalders de Synode te Sneek had kunnen mededeelen,

dat hij de zaak onze kerken grondig had onderzocht, dat hij ook mij persoonlijk had ontmoet of althans pogingen in het werk gesteld had, om met mij te spreken, zijn spreken over ons op de Synode van Sneek had in een ander licht gestaan. Maar niets van dat alles heeft hij gedaan. Het tegendeel is waar. Mede op mijn advies heeft de Bond onze mannenverenigingen ook Dr. Aalders verzocht om een lezing voor ons te houden in het Fuller Ave. kerkgebouw. En ik heb inzage gehad van den brief, waarin hij voor die uitnoodiging bedankte. Dat hij dus hoegenaamd geen contact heeft gehad met onze menschen en met mij persoonlijk, ligt geheel aan hem. Dan deed Dr. Schilder het anders! Die heeft met ons vergaderd, voor ons gesproken, de dingen onderzocht, indrukken meegenomen naar Nederland. Hij bleef bij dit alles volkomen vrij. Zijn optreden voor ons en contact met ons stelde hem geen enkele voorwaarde. En we hebben openhartig met Dr. Schilder, ook ten overstaan van Christelijke Gereformeerden, gesproken. We hebben hem zooveel mogelijk laten weten, wie we zijn en waar we staan. Ik meen dit te mogen zeggen van al onze predikanten. Bovendien is er nog een ander, m.i. zeer gewichtig verschil tusschen het bezoek van Dr. Schilder en dat van Dr. Aalders ten onzent. De laatste was bij ons geen man des volks, de eerste wel. Dr. Schilder heeft hier honderden en duizenden menschen ontmoet in den korten tijd, dien hij bij ons doorbracht. Ieder sprak van hem. Men mocht het met hem eens zijn of niet, men hoorde hem gaarne. Na de laatste lezing, die hij in mijn kerk hield, kwam er een stroom van menschen het podium op, om hem even de hand te drukken, een woordje met hem te wisselen, een groete mee te geven aan kennissen en vrienden in Nederland. Als iemand indrukken heeft kunnen ontvangen van het kerkelijk leven hier in Amerika, dan is het Dr. Schilder. En nog altijd spreekt men over hem. Maar met Dr. Aalders was dat heel anders. Hij kwam en ging met stille trom. Men hoorde niet over hem spreken. Ik schrijf dit niet om Dr. Aalders te na te komen, doch slechts ter verklaring van mijn bewering, dat zijn herinnering op de Synode te Sneek, dat hij ook pas in Amerika is geweest, niets beteekent als grond voor zijn bevoegdheid om mee te spreken over onze kerken en over mij persoonlijk. Wat zijn contact met ons betreft, had hij evengoed niet in Amerika kunnen komen.

Zeker, Dr. Aalders heeft contact gehad met de Christelijke Gereformeerden ten onzent, met name met de leiders. Dat heb ik wel gemerkt, toen ik de lezing bijwoonde door Dr. Aalders gehouden in de Alpine Ave. kerk alhier, waar de leeraar, dezelfde, die meende te mogen schrijven aan sommige broeders in Chicago, dat Dr. Schilder wel orthodox maar niet gereformeerd is (en dan moet men, nota bene, ook nog weten, wie dat schreef!) en die, naar we uit volkomen vertrouwbare bron vernamen, ook wel briefwisseling

heeft met Dr. Hepp, hoog op gaf van de warme harten, die hier in Amerika kloppen voor de Vrije Universiteit, en na de speech den spreker verzekerde, dat we allen wonderlijk veel geleerd hadden en Prof. Berkhof op het podium verzocht te komen, om ook zijn woordje van hartelijke waardeering er aan toe te voegen, en ten slotte de aanwezige predikanten ten zijnen huize verzocht om nadere kennis te maken met professor Aalders. Och ja, ik heb het wel gezien. En als men dan niet tot de goe gemeente behoort, die alles inslikt; en men is in staat om over al zulke dingen een tamelijk zuiver waardeeringsoordeel te vellen; en vele andere dingen, die hier gebeurd zijn en gedaan zijn, in het publiek en achter de schermen, in verband met Dr. Schilder's komst en verblijf alhier, komen je dan voor den geest, dan schiet je wel eens een brok voor de keel en zou men zich wel eens in stilte willen uithuilen over al het wonderlijke gedoe van Jeruzalems burgers.

Maar meent nu waarlijk Dr. Aalders, dat het feit, dat hij aldus in Amerika is geweest, en in de synagoge heeft verkeerd, die ons heeft uitgeworpen, en aldaar over ons en over mij persoonlijk heeft hooren praten, hem het recht en de bevoegdheid geeft om op een publieke vergadering der Synode zijner kerken allerlei leelijke dingen van ons en van mij persoonlijk te zeggen? Is hij in zijne conscientie verzekerd, dat dit alles er wel op door kan, ook voor het aangezicht des Heeren? Zou Dr. Aalders zijn eigen doen ten onzen opzichte ook aan de gemeente ten voorbeeld kunnen stellen, indien hij eens zou preeken over hetgeen onze Heidelbergse leermeester ons leert over het onverhoord veroordeelen in zijn verklaring van het negende gebod? Of meent hij misschien, dat het zou nauw niet steekt, als het over ons gaat, omdat wij toch immers uiterst klein zijn? Weet hij niet, dat God het kleine niet veracht?

Eén ding staat bij mij wel vast: wilde Dr. Aalders zich het recht toeëigenen, om over ons een oordeel te vellen, dan had hij zich in elk geval de moeite moeten getroosten, om, terwijl hij hier in Amerika was, de zaak ook onzerzijds te onderzoeken. En dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft zelfs niet de geringste poging in het werk gesteld om het te doen.

En daarom is mijn oordeel dit: *Juist omdat Dr. Aalders in Amerika is geweest, heeft hij geen recht van spreken over ons.*

En het blijkt ook wel uit hetgeen hij over onze kerken op de vloer der Synode te Sneek opmerkte, dat hij hoegenaamd geen kennis van zaken had.

Had hij het wel gehad, dan zou hij zeker ons niet hebben vergeleken bij de Geelkerken-groep in Nederland. Ik kan niet goed uitmaken, wat in het spreken van Dr. Aalders op de Synode hier het punt van vergelijking is geweest. Moet ik hetgeen onmiddellijk volgt, dat "deze groep is uiterst klein en er een van één man" verstaan als een epexegetische van het voorafgaande, zoodat alleen onze kleinheid en "een-manigheid" het punt van vergelijking is geweest? Of is het

de bedoeling geweest om ons ook uit het oogpunt van ons standpunt met de Geelkerken-groep te vergelijken? Of dit laatste de bedoeling is geweest of niet, de indruk zal in elk geval wel gemaakt zijn, dat we ook in het laatste opzicht wel te vergelijken zijn met de kerken "in Hersteld Verband". Nu kan, nu moest Dr. Aalders weten, dat dit zeer ver bezijden de waarheid is. We zijn al zoo ongeveer over al bij vergeleken. Met name heeft men lang gepoogd om ons het merkteken van het Anabaptisme te geven. Maar niemand heeft er nog ooit aan gedacht om ons bij de "hersteld-verbanders" in Nederland te classificeeren. We hebben in ons blad ook over de zaak-Geelkerken onze gedachten ten beste te geven. Nu meen ik, dat Dr. Aalders de Standard Bearer leest. Hij kan dit tenminste doen. En daarom kan hij ook weten, dat de vergelijking met de kerken in Hersteld Verband in Nederland in geen geval opgaat. Als men hem dat hier in Amerika heeft wijs gemaakt, dan heeft hij uit zeer onvertrouwde bronnen geput. Klein zijn we, als ge koppen telt. Dat is waar. Maar is, in vergelijking met de machten der wereld, de kerk niet altijd klein? Hoe klein was Gideon's bende! Hoe klein was het hoopke, dat uit de ballingschap terugkeerde! Hoe klein waren sommige kerken ten tijde der apostelen! Hoe klein was de groep afgescheidenen in 1834! Ik meen mij te herinneren, dat in Groningen de afgescheiden gemeente begon met twaalf leden! Hoe klein was de groep Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent, zelfs nog vijf en twintig jaar na de "terugkeer" uit de Dutch Reformed Church! Als ge dus Gods Kerk op aarde naar getalsterkte wilt rekenen, zijn we wel klein, maar toch in zeer goed gezelschap. Maar als Dr. Aalders hieraan toevoegt, dat onze kerken de zaak van één man vertegenwoordigen, dan acht ik dit een beleediging en ook laster. De hoogleeraar heeft ook op dit punt uit zeer onvertrouwde bron geput. Ten onzent heeft men het wel zoo voorgesteld, omdat men het gaarne zoo wilde. Want, indien die ééne man nu maar dood ging (ik rapporteer hier uit dezelfde bron, waaruit Dr. Aalders blijkbaar heeft geput), dan was het met de Protestantsche Gereformeerde Kerken gedaan. Doch zoo is het niet. De Protestantsche Gereformeerde Kerken vertegenwoordigen niet de zaak eens menschen, noch veel minder de zaak van één man, maar de zaak des Heeren, en dat wel naar de lijn der Gereformeerde waarheid. Laat ons dan "hyper-calvinist" zijn, we zijn dan toch calvinist, en dat wel wat al te sterk, naar het oordeel onzer tegenstanders. Laat ons dan "eenzijdig gereformeerd" zijn, we zijn dan toch, en dat wel met nadruk, gereformeerd, naar het oordeel der synode, die ons uitwierp. Overigens zijn onze kerken hoegenaamd niet de zaak van één man. We leven naar de regels der Dordtsche Kerkenordening, hebben classicaal, straks ook synodaal verband, en alles wordt ordelijk geregeld en beslist naar den Woorden Gods en de Gereformeerde Belijdenisschriften.

En wat heeft ten slotte dit alles te maken met de kwestie van correspondentie met buitenlandsche kerken? Of wat ook is het verband tusschen onze kleinheid en de weigering om ook onze tegenwoordigheid te vragen op eene mogelijk te houden oecumenische synode? Er is hier immers hoegenaamd geen verband. De vraag met welke kerken de Gereformeerde Kerken in Nederland correspondentie zullen houden, mag immers alleen beslist worden naar de maatstaf van Schrift en belijdenis, en, wilt ge, der Dordtsche Kerken-ordening. En zoo zal het ook moeten staan met de vraag, wie men zal verzoeken om afgevaardigden te zenden naar eene oecumenische synode. Dat heeft met grootheid of kleinheid niets te maken. Welnu, willen de Nederlandsche Gereformeerde Kerken naar die alleen zuivere maatstaf oordeelen en handelen, dan zeggen wij haar met alle vrijmoedigheid: ge kunt en moogt ons niet buitensluiten! Ge kunt wel weigeren om met ons correspondentie te houden; ge kunt ook weigeren om ons een plaats in te ruimen aan een oecumenische synode-tafel. Maar dat doet ge dan ook alleen, omdat de groter en dies sterker zijt in getale, niet uit beginsel en niet naar waarheid en recht!

Ten slotte.

Men beschouwe dit artikel niet als uitdrukking van de gedachte, dat onze kerken onvoorwaardelijk correspondentie zoeken met de Gereformeerde Kerken in Nederland, noch ook van mijn persoonlijke instemming met de idee eener oecumenische synode. Wat het eerste betreft, dit zal nog wel eenigszins afhangen van de vraag, wat de synode verder zal besluiten inzake de "meeningsgeschillen". De synode is verdaagd, ik meen voor onbepaalden tijd. Sommige der meest gewichtigste zaken zijn nog niet behandeld, ook al vergaderde de Synode reeds zes weken. Ook de zaak der "meeningsgeschillen" moet nog worden behandeld. Ze is intusschen in handen van eene commissie, waarvan beide, Dr. Hepp en Dr. Schilder, leden zijn. Wat deze commissie rapporteeren en adviseeren zal, en wat de Synode te Sneek zal besluiten in deze zaak, is nog niet te gissen. Maar onze kerken hebben groot belang bij deze kwestie, en dat ook met het oog op het zoeken van correspondentie met de Nederlandsche Kerken. En wat het tweede aangaat, het houden eener oecumenische synode, hierover kan men allerlei vragen doen, die eerst wel mogen worden besproken, eer iemand zijn instemming zou kunnen betuigen met zulk een gewichtige zaak. Hierover misschien later, als het te pas komt.

Maar wat we wel vragen is dit: onderzoek ons in het licht van Schrift en Belijdenis en Kerkenordening.

Onderzoek ons, niet naar de methode, die door Dr. Aalders is gevolgd, toen hij hier in Amerika was; maar naar die van Dr. Schilder, door ook bij ons aan te kloppen om inlichtingen, eer ge een oordeel velt.

En doet ge dat, dan zijn we voor de uitkomst niet bang.

H. H.

Dr. Schilder Over "Contact" Met Ons

Ik kan niet nalaten aan een artikel van de hand van Dr. Schilder, dat in de laatste door ons ontvangen *Reformatie* verscheen, breedere publicatie te geven door het ook in ons blad op te nemen. Ik weet wel, dat velen onzer lezers *De Reformatie* ontvangen, en dat nog veel meer dat blad lezen, en dat vooral het door mij genoemde nummer in veler handen kwam; maar toch meen ik, dat ik onzen lezers een dienst doe, de meesten hunner althans, door het over te nemen. We hebben er zeker allen belang bij. En als het in de *Standard Bearer* verschijnt, hebben we het allen in ons bezit en kunnen we het rustig nog eens over lezen.

Over Dr. Schilder wordt nog dagelijks door ons volk gesproken. En ik spreek zeer zeker voor al ons volk, wanneer ik hier openlijk betuig, dat zijn laatste schrijven in *De Reformatie* ons hart nog warmer voor hem heeft doen kloppen. Als men altijd miskend wordt, en bij niemand zelfs maar gehoor kan krijgen voor zijn zaak, al is het alleen maar om eens een objectief en onbevooroordeeld onderzoek in te stellen, dan stemt het des te meer tot blijdschap en dankbaarheid, wanneer een man als Prof. Schilder, die de dingen onderzocht heeft en der zake kundig is, het eens voor die zaak opneemt en er in elk geval voor pleit, dat men ons gehoor zal verleen.

Ik hoop, dat zijn schrijven, dat door een helderen betoogtrant gekenmerkt is, bij meerdere gereformeerden in Nederland tot het resultaat mag leiden, dat men zich voor de vraag geplaatst ziet of het niet eens tijd wordt, dat men onze zaak onderzoekt, inplaats van slechts af te gaan op hetgeen door anderen van ons wordt gezegd.

Wij vragen slechts om gehoor.

En men zal toch geen billijke redenen kunnen hebben om ons dat te weigeren.

Doch geven we aan Dr. Schilder het woord:

Contact met de "groep-Hoeksema".

"Een enkele maal kwam ook de "groep-Hoeksema"—onzen lezers welbekend—op het tapijt. Ik belijd ootmoedig, dat dat van mijn kant gebeurd is. Alsmide, dat ik op den ingeslagen weg hoop voort te gaan. De eerste maal kwam deze groep ter tafel, toen het ging over mogelijkheden en karakter van een "oecumenische synode" (welk onderwerp nog nader moet worden ingedacht). De tweede maal, toen het ging over contact, te bestendigen, of ook aan te knopen, met buitenlandsche kerken. Er was een lang lijstje ingediend, maar de Hoeksema-groep prijkte er niet op.

"Zoowel bij het eene als bij het andere punt bleek—terecht—het streven aanwezig, om het contact zoo breed mogelijk te doen zijn.

"Maar juist daarom meende ik te mogen en te moeten wijzen op wat ik korthedshalve de "groep-Hoek-

sema" noem; officieel is de naam: "Protestantsche (of Protesteerende) Geref. Kerk" in Amerika.

"In enkele verslagen der synode is door een onbedoeld abuis de indruk gegeven, alsof de synode, nadat ikzelf in overweging had gegeven, ook met de Hoeksema-groep contact te zoeken, doch Prof. Aalders zich daartegen verzet had, beslist had, op de lijn, die Prof. Aalders voorsloeg, te gaan staan. Dat is niet het geval geweest—gelukkig ook niet. Dit alleen is er gebeurd: toen ik over de zaak de eerste maal sprak, vond de voorzitter het beter, dat de pers maar niet alles wat ik beweerd had, zou publiceeren; en de tweede maal, dat we maar van het onderwerp zouden afstappen. Wat het eerste geval betreft, verklaarde de voorzitter later, dat hij alleen voor misverstand beducht geweest was; hetgeen ik begrijpen kan, en daarom thans als aanleiding neem, om zonder gevaar voor misverstand mijn meening rustig op papier te zetten. En wat het tweede geval betreft: ik heb me niet verzet tegen een vooralsnog laten rusten van het onderwerp, omdat op dat oogenblik de kwestie van de oecumenische synode toch nog ter tafel moest komen. In een der eerste vergaderingen werd eens lans gebroken voor de idee, dat men maar dadelijk die zaak zou beslissen. Gelukkig is daar bijtijds een stokje voor gestoken: daar is de kwestie veel te ernstig voor. Later is heel de aangelegenheid eener oecumenische synode maar ter bestudeering aan een deputaatschap overgedragen; met bepaling, dat het rapport tijdig voor de volgende synode moet worden toegezonden. Ieder voelde, dat, al was 't alleen maar terwille van dreigend oorlogsmolest, van werkelijke uitbreiding van het contact met het buitenland voorloopig toch niet veel komen kan, en dat ook daarom de kerken nog maar eens rustig over een en ander moeten nadenken. Nieuwe mogelijkheden hebben steeds eenigen tijd noodig, zullen ze rijp overwogen kunnen worden. Overrompelen is een gevaarlijk ding; wie in het eene geval er tegen bezwaar heeft, moet zelf in een ander zich er voor wachten. Ik zelf had er bezwaar tegen, dat men die oecumenische synode zoo gauw wilde afhandelen; en daarom kan ik ook mijnerzijds er in komen, dat inzake de groep-Hoeksema men nog eens eerst wil nadenken.

"Maar afstappen van het onderwerp doe ik niet; en ik hoop, dat de groep-Hoeksema evenmin de zaak als geëindigd zal beschouwen. Zou zij correspondentie met ons voorslaan, dan kan ze van steun wel verzekerd zijn. Ik zeg niet, dat dat veel beteekent; maar men moet nu eenmaal niet zijn spreken of zwijgen laten beheerschen door de vraag naar oogenblikkelijk succes. Zulk een diplomatie ware het tegenbeeld der profetie. Dat geldt ook voor de gemeenschap, die met Ds. Hoeksema zoo nauw verbonden is. Stel eens, dat een van haar uitgaand officieel voorstel tot het zoeken van contact bij ons met meerderheid van stemmen verworpen zou worden, wat geeft dat? Elkaars consciëntie opwekken is een broederdienst; een eventueel

verkeerde reactie ligt voor rekening van wie ze zou aandurven.

"Ik geloof trouwens nog niet, dat de Gereformeerde Kerken, werden ze eenmaal officieel voor een beslissing geplaatst, zoo'n verkeerde reactie zouden aandurven. Ze zouden, naar ik hoop, vooraf rustig willen overwegen wat pro en wat contra pleit."

Ik geloof, dat ik gerust voor onze kerken spreken mag, wanneer ik hier verzeker, dat ook wij de zaak niet als geëindigd beschouwen. Reeds voor jaren hebben we allerlei literatuur naar Nederland gezonden, aan kerkeraden en redacties van verschillende bladen, met het verzoek om recensie en bespreking. En we zijn dankbaar voor de attentie, die men ons tot dusver gaf. Maar ik twijfel er niet aan of onze synode zal den volgenden zomer wel stappen nemen, om correspondentie met de Gereformeerde Kerken in Nederland te zoeken.

Dr. Schilder geeft vervolgens zijn eigen beschouwing van deze zaak:

"Laat mij aanstonds mogen verklaren, dat onze kerken verkeerd zouden handelen, indien zij de groep-Hoeksema zouden passeeren, hetzij bij de bijeenroeping van een heusche oecumenische synode (d.w.z. een synode, die meer zou zijn dan een eerste samenkomst van met elkaar reeds corresponderende kerken), hetzij bij het zoeken naar breeder contact met buitenlandse instituten, dan tot nu toe plaats gevonden heeft.

"In een openbare zitting heb ik er op gewezen—en ik beperkte me daarbij tot wat officieel en publiek bekend was—dat reeds volgens de eigen publicatie van de Chr. Ref. Church in Amerika (waarmee we reeds correspondentie onderhouden) ten tijde van de beslissing van Kalamazoo de groep, waar het thans over gaat, in de hoofdzaken gereformeerd was, zij het dan "met neiging tot eenzijdigheid". Nu, dit laatste is ieder menschenkind eigen; dat kan dus geen bezwaar zijn, en roept juist tot samenspreking, opdat we elkaar mogen helpen strijden tegen dit kwaad.

"Voorts: men gaat onwillekeurig vergelijken; ook dat zit ons allen in het bloed. Zouden we officieel weigeren, contact te zoeken met de Prot. Geref. Kerk in Amerika, dan zouden we toch moeten weten: waarom de een wel, de ander niet? We hebben contact met de Reformed Church in Amerika; en daaronder zijn heel wat gemeenten, die in alle opzichten trouw zijn aan de gereformeerde belijdenis; heel wat predikanten ook, aan wie ik zelf me verbonden weet door de alleraangenaamste kennismaking. Ik zou er niet aan denken, het contact te verbreken. Niettemin is het een publiek feit, dat deze kerk vrijmetselaars toelaat; en ik hoorde verzekeren, dat er ook wel predikanten zijn, die bij de loge zijn aangesloten; het werd verzekerd ook van Chr. Ref. zijde. Zouden we nu een oecumenische synode saamroepen, waarvan vrijmetselaars lid

kunnen zijn, en Ds. Hoeksema weigeren? Een man, die voor de gereformeerde waarheid een zwaren strijd gevoerd heeft, ook binnen de Chr. Ref. Church? Voorbeelden gaven we in ons blad.

“Prof. Aalders, die zich tegen het zoeken van nader contact uitsprak, en ten aanzien van wiens woorden door den voorzitter der synode niet gevraagd is, of de pers er wat voorzichtig mee wilde te werk gaan (waaronder ik dan ook maar rustig er iets van doorgeef), Prof. Aalders merkte op, dat de groep-Hoeksema zoo klein was, ongeveer als in Nederland de groep-Geelkerken. Afgedacht daarvan, dat—zooals ik tevoren had opgemerkt—“het in het aantal niet gelegen is”, is de vergelijking met de groep-Geelkerken onjuist. Wat het getal betreft: ik weet niet, of Prof. Aalders Ds. Hoeksema bezocht heeft; ik heb het wel gedaan, en heb meer dan één van de aan hem verbonden gemeenten en predikanten gezien. Ze is veel krachtiger dan de Geelkerken-groep. Ook heeft ze veel meer vitaliteit: ze ontwikkelt een eigen actie, neemt op het terrein van christelijke politiek, maatschappijvorming en verenigingsleven een positie in, welke in Amerika en (het blijkt al meer) ook in Nederland velen tot jaloeschheid prikkelen mocht; en is, hoezeer ook sommige theologische moeilijkheden alsmede de bezwaren van een eigen theologische opleiding drukken, toch zeker in confessioneel opzicht met de Geelkerken-groep geen moment te vergelijken; ze staat aan den anderen kant, en komt meer en meer tot theologische bewustheid.

“Zelfs over den persoon van Ds. Hoeksema is even door Prof. Aalders gesproken. Ik weet alweer niet, of Prof. Aalders Ds. Hoeksema ooit ontmoet heeft. Ik wel. En mijn oordeel wijkt van dat van Prof. Aalders af. Bovendien acht ik het niet juist, de vraag of een bepaalde groep met ons mee mag spreken, te laten afhangen van een persoonsbeoordeeling. Menschen, die in werkelijkheid zijn zoo als Prof. Aalders meent, dat Ds. Hoeksema is, zijn er overal. Wie een nog wel “oecumenische” (!) synode daarvan zuiveren wil, moet maar liever niet er aan beginnen.”

In een afzonderlijk artikel reageerde ik reeds op het optreden van Dr. Aalders tegen ons. Hij heeft geen enkele poging gedaan, voor zoover mij bekend is, om contact te krijgen met onze kerken, of mij persoonlijk te ontmoeten. Een verzoek om voor ons een lezing te houden weigerde hij. Aan het einde van de vergadering in de Alpine Ave. kerk, waar Dr. Aalders een lezing hield en ik ook tegenwoordig was, gaf Dr. Masselink een algemeene uitnoodiging om bij hem aan de pastorie te komen en nader kennis te maken met den hoogleeraar. Een paar Christelijke Gereformeerde broeders, waaronder ook Dr. Bouma, drongen er bij mij op aan, om ook aan die uitnoodiging gevolg te geven. Maar daartoe liet ik mij niet vinden. Ik wil gaarne confereeren en de dingen bespreken. Maar

Dr. Schilder zal mij verstaan, als ik zeg, dat ik op zulk eene “gezellige” bijeenkomst mij als een kat in een vreemd pakhuis zou gevoelen. En bovendien mag ik niet gaarne gezellige bijeenkomsten en koffie-partijtjes door mijn tegenwoordigheid bederven. Maar nooit heeft Dr. Aalders een poging gedaan om mij te spreken. Des te meer verwondert het mij, dat hij niet slechts onze kerken, maar ook mij persoonlijk meende te mogen bespreken.

Wat Dr. Schilder hier schrijft over de vergelijking van ons met de Geelkerken groep is volkomen juist. Langen tijd heb ik “Woord en Geest” gelezen, doch in de laatste jaren heb ik van die beweging weinig vernomen. Uit leerstellig oogpunt is er tusschen de kerken in “Hersteld Verband” en ons nooit eenige sympathie geweest. Ik geloof niet, dat op den grondslag dier kerken vitaliteit en ontwikkeling verwacht kan worden. Maar ook ben ik overtuigd, dat dit met onze kerken juist andersom is.

Doch luisteren we verder naar Dr. Schilder:

“Nu schrijft Prof. Hepp in “Credo”:

“Een lans werd gebroken om de Prot. Ref. Church (de kerk van Ds. Hoeksema) mee op te nemen. Dit stuitte bij een van onze Amerikaansche broeders ter Synode op krachtig verzet. En de ander maakte er buiten de Synode geen geheim van, dat hij er evenzoo over denkt. Men behoeft er geen oogenblik over in twijfel te verkeerren: aan een oecumenische Synode, waarop de kerkengroep-Ds. Hoeksema vertegenwoordigd is, blijven de plaatsen van de afgevaardigden der Chr. Ger. Kerk ledig. En die zeker niet alleen.

“Doch men kan er wel op gerust zijn: dit gebeurt niet.”

“De hier genoemde eerste broeder kan geen ander dan Ds. Van Dellen zijn. En dan kan de tweede geen ander dan Dr. Beets zijn. We zullen ons niet inlaten met de vraag, wat Dr. Beets buiten de synode gezegd heeft. Ik ben daar niet bij geweest. Wel was ik er bij, toen Dr. Beets in het Pantlind Hotel te Grand Rapids een vergadering presideerde, waarop door onderscheiden predikanten der Chr. Ref. Church en andere van de “Hoeksema-groep” van gedachten is gewisseld, en waarbij Dr. Beets in gebed en toespraak hartelijke woorden heeft gesproken. Dit laatste is publiek. Zeker is, dat in de vergadering der Sneeker synode niemand een woord van hem hoorde over de groep-Hoeksema. En wat Ds. Van Dellen betreft: was zijn verzet wel zoo “krachtig” als Prof. Hepp meent? Ik vond, met alle waardeering, juist dit trouwens zeer korte gedeelte van zijn betoog gereserveerd. Een naam werd niet genoemd. Alleen werd gezegd, dat er (blijkbaar door mij) gesproken was over wat voor Ds. Van Dellen's besef een “scheurkerk” was. Nu, dat wisten we al. Maar ik had zelf vooraf al opgemerkt, dat Ds. Van Dellen nog vrij kort geleden de synode

der Chr. Geref. Kerk in Nederland heeft bezocht. Men weet, hoe ik over dit instituut denk: m.i. mag het niet bestaan, en is er nog steeds reden te over, om de qualificatie van Prof. Dr. H. H. Kuyper van destijds (scheurkerk") ter harte te nemen; aan den anderen kant evenwel wil ik, juist daarom, geen dag lang de schuld er van zijn, dat de broeders van die kerk van ons gescheiden blijven, temeer, omdat zij in dogmatisch opzicht op enkele theologoumena goede critiek kunnen oefenen. Dat zij verder gelaten voor wat het is. Maar voelt Ds. Van Dellen niet, dat het ons voor het onderhavige onderwerp weinig zegt, of de Prot. Geref. Kerk in Amerika in zijn oogen een scheurkerk is? Wij voor ons hebben ons niet het recht aan te matigen, over de kerkrechtelijke wendingen in het proces van Kalamazoo enz. te oordeelen. Wel mogen wij dit vragen: indien gij, Ds. Van Dellen, officieel een bezoek brengt aan de synode van die Nederlandsche kerk, die volgens velen onzer een scheurkerk is, zoudt gij dan begeeren, dat wij bij de overweging der mogelijkheden van contact met buitenlandsche instituten van alle bemoeiingen in dezen afzagen onder den drang van het feit, dat gij op Uw standpunt de groep-Hoeksema een scheurkerk noemt? Indien Gij—en wij laken dit geen oogenblik—in Nederland een kerk bezoekt, die wij scheurkerk noemen, zouden wij dan niet omgekeerd evenveel vrijmoedigheid mogen gebruiken? Ds. Van Dellen kan—ik vertrouw dit ten volle—hierop slechts bevestigend antwoorden.

"Want laat me precies zeggen, hoe ik er over denk: een oecumenische synode mag geen onderonsje worden, maar moet een vergadering voor Gods aangezicht zijn. Het kan de bedoeling van niemand zijn, er een zaakje van goede vrienden van te maken, en de vraag, wie wel en wie niet in aanmerking komt, te laten beslissen door overwegingen als: you are a nice fellow. Als het dien kant uit moet, dan krijgen we geen oecumenische synode, maar een bijeenkomst van anders niet zoo gauw bijeen te krijgen goede vrienden."

Gaarne zag ik op dit argument van Dr. Schilder een antwoord van Ds. Van Dellen. En ook zag ik hem gaarne op goede gronden, Schrift, Belijdenis, Kerkenordening, Ondertekeningsformulier, het bewijs leveren voor zijn bewering, dat wij een "scheurkerk" zijn. Hadden wij, zelfs na de synode van 1924, een beweging op touw gezet om ons van de Christelijke Gereformeerde Kerken af te scheiden, de zaak had nog anders gestaan. Doch ook nadat de Drie Punten waren aangenomen, hadden wij de gemeenschap met die kerken niet verbroken, indien men ons slechts ruimte gelaten had, om die "Punten" te bespreken. Doch men zette ons af. En dat niettegenstaande het uitgesproken oordeel dier kerken, dat wij fundamenteel gereformeerd zijn! Ik twijfel of er wel iets dergelijks in de historie der kerk te vinden is! !

Ik meen bovendien, dat de synode der Christelijke

Gereformeerde Kerken ook Ds. Jansen, den bekenden leger- en vlootpredikant der (Nederlandsche) Christelijke Gereformeerde Kerken, met open armen heeft ontvangen en door hem de zustergroete dier kerken heeft ontvangen.

En waarover maakt Dr. Hepp zich toch zoo ongerust, of liever, zou hij zich ongerust maken, zoo wij een plaats kregen op eene oecumenische synode? Ik begrijp er niets van. Wij zouden onzerzijds geen bezwaar hebben, om Dr. Hepp te verzoeken eens over te komen en een persoonlijk onderzoek naar ons in te stellen, en om in het bijzijn van hem een soortgelijke conferentie te houden, als we ten overstaan van Dr. Schilder hebben gehad in de Pantlind. Natuurlijk om de dingen grondig te bespreken.

Dr. Schilder schrijft verder:

"Prof. Hepp schrijft: het is zeker, dat, als de Hoeksema-groep mee doet, de plaatsen der afgevaardigden van de Chr. Ref. Church leeg zullen blijven. Ik zou in alle vriendelijkheid willen vragen: hoe weet U dat? Heeft de SYNODE van de Chr. Ref. Church dat al uitgemaakt? Zoo ja, dan is ze gauwer klaar dan onze synode, die—terecht—gezegd heeft: we moeten er nog eens over slapen. Hebben de aanwezige AFGEVAARDIGEN van Sneek 1939 het gezegd? Maar zij zelf zullen de eersten zijn, om te verklaren: wij zijn de kerk niet, doch alleen maar haar dienaren? Bovendien: het is reeds opgemerkt, dat zoo'n voorgenomen oecumenische synode alleen maar consulteerend karakter heeft. Ze kan geen bindende uitspraken doen, althans niet, als het een vergadering is, zóó als men ze heeft ingedacht in voorloopig overleg. Maar wie zou het nu voor God durven verantwoorden, de amerikaansche broeders, die over het brandende probleem der gezindheid Gods met betrekking tot de concrete wereld ook theologisch een veelszins uitgebreide litteratuur hebben gepubliceerd, en die wóór 1924 in de Chr. Ref. Church veelszins goede bijdragen tot den opbouw dier kerk hebben geleverd, uit te sluiten van een gesprek, van een elkaar raadplegen? Dacht men soms, dat al de anderen, die men wel vragen wil, daarover al uitgedacht waren? Of dat ze niets meer konden leeren? Wij zelf willen in een consulteerende vergadering graag luisteren (b.v. inzake 't verbond) naar de opinie van anderen, met name naar de niet-polemische uiteenzettingen der Ned. Chr. Geref. kerkleiders. Zoo kunnen anderen (evenals wij zelf) wel luisteren naar wat Hoeksema te zeggen heeft. Breng de mensen bij elkaar; de Barthiaansch "angehauchten" kunnen best nog het een en ander er bij opsteken! De herders van vrijmetselaars ook! God beware ons voor myopie.

"Prof. Hepp schrijft nog meer: Ook andere plaatsen blijven leeg, als Hoeksema een stoel krijgt. Misschien bedoelt Prof. Hepp de plaatsen van gasten. Dat kan. Indien collega Hepp met opinies van enkele personen in dezen bekend is, wil ik graag ook voor mijzelf

nadere informatie geven. Ze is deze: indien het blijk zou, dat men een geweldig ding als een oecumenische synode zou laten bedisselen (wat ik nog niet gelooven wil) onder het aspect van onze naaste goede vrienden en bekenden, en indien men officieel de groep-Hoeksema zou willen uitsluiten, dan zou mijn plaats wel eens leeg kunnen blijven; en ik hoorde, dat men er over denkt, de hoogleeraren van Kampen en Amsterdam als gast te doen inviteeren. Want tegen allen clubgeest dient gewaakt te worden. En ik ben hartgrondig overtuigd, dat zoowel de Chr. Geref. Kerk van Nederland dient te worden gevraagd (althans zoolang men blijft vasthouden aan het voorloopig gestelde doel), als ook de groep-Hoeksema, die voor wat de trouw aan de gereformeerde belijdenis betreft, dichter bij ons staat, dan menigeen, dien we wel zullen zien komen, als de eerste in ruwe omtrekken aangegeven plannen doorgang zullen vinden. Bovendien: 't is niet de vraag, wie eventueel zou weigeren, doch wie naar goede orde een uitnoodiging hebben moeten.

"Prof. Hepp schrijft nog iets. Men behoeft, zoo lees ik, zich niet ongerust te maken; blijkens het verband bedoelt hij: niet ongerust, dat de Hoeksema-groep zou worden gevraagd. Ik weet niet, in hoeverre Prof. Hepp hier een vermoeden uitsprekt, dan wel in hoeverre zijn voorspelling op goede gronden berust. Zeker is, dat de synode van Sneek nog geen enkele vingerwijzing in een of andere richting gaf, en dat we over het heele problemencomplex nog vrije discussies te wachten hebben. Ook Prof. Hepp zal, evenals wij, erkennen: wij zijn de synode niet, doch alleen maar dienaren der kerken. En de deputaten voor buitenlandsche kerken zijn ook maar dienaren, en geen heerschers. En als Prof. Hepp meent, dat er zijn, die zich ongerust maken, als Ds. Hoeksema wel mee gerekend werd, dan wil ik wel verklaren, dat ik me ongerust zou maken, als hij officieel en bewust werd uitgesloten. Omdat, nog eens dit niet zou pleiten voor onzen waarheidszin, noch voor onze trouw aan de confessie, voor zoover deze trouw zich wel gedwongen ziet, vergelijken te treffen tusschen instituten, die in de tucht slapper en andere, die in dit opzicht strenger zijn, en getrouwer."

Hier voegt Dr. Schilder een artikel in over de Geheime Genootschappen, dat hij pas ontvangen had van Ds. G. M. Van Pernis, redakteur van de *Christian Cynosure*, Clifton, N. J. En dan besluit hij als volgt:

"Een klein bewijs, dat er op het oogenblik in de wereld, ook in de kerkelijke samenleving, wel wat beters te doen is, dan elkaar uit te sluiten op grond van enkele losse uitspraken inzake een probleem als de gemeene gratie, waarover, tenzij wat de grondgedachte betreft (Gods welbehagen in het kreaturelijke leven) onder de gereformeerden nog volstrekt geen communis opinio bestaat, en waarbij het nog maar gebleven is bij enkele in zichzelf en ook onderling vaak tegen-

strijdige pogingen tot het onder woorden brengen der openbaring Gods.

"Ik hoop daarom, dat de Prot. Ref. Church twee dingen zal doen: in Amerika de hand der verzoening uitsteken, en den Geref. Kerken van Nederland intuschen correspondentie voorstellen. Want deze kerken bestaan gelukkig niet bij de gratie van een deputaten-regeering, hebben zich niet in te laten met amerikaansche kwesties, evenmin als de Chr. Ref. Church het deed ten aanzien van de verhouding Geref. Kerken—Chr. Geref. Kerk in Nederland, en zullen toch uit eigen oogen willen zien.

"Het gaat in spreken en zwijgen niet om succes, maar om zegen, en daartoe in eerster instantie ook om het ontlasten van de consciëntie. Mede daarom schreef ik dit artikel. Ik wacht daarop voorloopig geen 'succes'. Ik ben evenwel ten aanzien daarvan wél verzekerd van Gods zegen. Op den duur geeft deze ook succes".

We danken Professor Schilder voor deze aan duidelijkheid niets te wenschen over latende, dóór en dóór ware woorden.

En ik geloof, dat onze Kerken zijn advies gaarne ter harte zullen nemen. Ofschoon het wel heel wat voeten in de aarde zal hebben om eene hereeniging tot stand te brengen, zullen onze Kerken zeker niet onverzoenlijk mogen en ook niet willen zijn, noch ook onwillig blijken om de hand der verzoening uit te steken, mits dit maar in den rechten weg geschiede. Juist daarom willen we grondige bespreking. Van opplappen houden we niet. En dat geeft ten slotte ook niets. Doch zooals we in 1924 alles in het werk hebben gesteld om met behoud eener vrije consciëntie eene scheuring te voorkomen, zoo zijn we thans volkomen bereid om den rechten weg der verzoening te bewandelen.

Ik ben ook overtuigd, dat het weldenkend deel der Christelijke Gereformeerde mensen, dat het artikel van Dr. Schilder met instemming zal lezen, nog tamelijk groot is.

H. H.

NOTICE

If you wish to subscribe to "De Reformatie" please send your subscription to:

Mr. R. Schaafsma
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Michigan.

Subscription price: \$4.25 per year.

De Oorlog En Ons Gebed

Bijzondere tijden nopen ook Gods volk tot bijzonder gebed.

In dien zin is het wel waar, dat "nood leert bidden". Niet in algemeenen zin, in den zin, waarin dit spreekwoord niet zelden wordt gebruikt, gaat het op om te zeggen, dat nood ons bidden leert. Het gebed is het hoogste stuk de dankbaarheid. De wereld mag in den nood wel eens tot God roepen, Dien ze overigens niet wil dienen of verheerlijken, maar dan is het toch met de bedoeling, niet om God als GOD te erkennen, maar om uit den tijdelijken nood en druk verlost te worden. Gods genade alleen leert ons bidden. Maar wel is waar, dat in zware tijden, tijden van schaarste, hongersnood, rampen en oorlogen, lijden en vervolging, Gods volk bijzonder behoefte openbaart aan het gebed.

Vandaar dat in tijden, zooals we thans weer beleven, waarin de volkeren elkander met verwoesting bedreigen, de Kerk allerwege, en vooral in de landen, die meer in direkten zin in den oorlog betrokken zijn, behoefte toont om in bijzondere samenkomsten gemeenschappelijk den naam des Heeren aan te roepen.

Ook in dat bijzondere gemeenschappelijke gebed verheerlijkt de Kerk van Christus den naam haars Gods. Ze heeft in zulke samenkomsten gelegenheid om de dingen te beschouwen in het licht van Gods Woord. Ze kan daar ook dezen oorlog leeren bezien in een ander licht, dan waarin hij gewoonlijk in de dagbladen der wereld wordt beoordeeld. Ze kan daar leeren bij vernieuwing om het te verkondigen en voor heel de wereld te belijden, dat ook de oorlog in uiteindelijken zin Godes is, en dat de grooten en machtigen der wereld dat Hitler en Stalin, Chamberlain en Daladier niet anders zijn dan tweede oorzaken, die wel voor den Allerhoogste verantwoordelijk zijn voor al hun doen, maar toch ten slotte instrumenten zijn in de hand van den oppersten Potentaat der potentaten, Die in den hemel is, en al Zijn welbehagen doet. En waar "deze spreken van paarden en die van wagenen" kan zij dan "vermelden den naam des Heeren haars Gods." En dan kan ze waarlijk bidden. Dan kan ze, zonder in een ding bezorgd te zijn, al hare begeerten met bidden en smeking en met dankzegging bekend maken bij God, ook in het gebed Hem roemend, Die alleen alle dingen bestuurt naar den raad Zijns willens.

Dat kan ze ook in moeilijke en zware tijden, als de oorlog woedt en met het oog op dien oorlog bidden naar de idee van het allervolmaakste gebed. Dan gaat het niet eerst om tijdelijke dingen, maar eerst om de eeuwige. Dan zal ons gebed niet vleeschelijk, maar een geheiligd gebed zijn. Dan zullen we wel niet altijd in bijzonderheden weten, wat we bidden zullen, gelijk het behoort, maar we zullen toch zoeken de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Dan

gaat het ook in zulk een bijzonder gebed om de zake des Zoons van God, niet om tijdelijken vrede of welvaart. Dan kunnen we bidden: "Uw naam worde geheiligd", hetzij dan in vredestijd of door den oorlog; "Uw koninkrijk kome", ook als het komen moet in den weg der gerichten; "Uw wil geschiede" beide over ons en door ons, wat die wil ook over ons beschikke en in welke omstandigheden we dien wil ook zullen hebben te volbrengen!

Door zulk een gebed wordt God verheerlijkt. En dat zal toch zeker het hoogste moeten blijven ook in een gebed ten tijde van den oorlog.

Door zulk een gebed openbaart Gods volk zijn bijzonder karakter, en staan ze ook in moeilijke tijden tegenover de wereld, die God niet kent.

En in zulk een gebed ligt kracht en rijke troost voor de biddende Kerke van Christus.

Want de zekere vrucht van zulk een gebed is, dat de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, onze harten en zinnen zal bewaren in Christus Jezus.

En daaraan hebben we bovenal behoefte.

Nood leert bidden, ja, maar in den nood loopen we ook gevaar, dat we verkeerd gaan bidden, dat we vergeten, dat we ook in ons gebed de dingen, die boven zijn hebben te zoeken; dat we eerst, altijd weer eerst, eerst in den zin, dat wat het zwaarste is ook het zwaarste moet wegen, Gods Koninkrijk moeten zoeken en zijne gerechtigheid, niet om daarna ook te zoeken de andere dingen, maar om te gelooven, dat de andere dingen ons zullen worden toegeworpen; dat we ook ons gebed naar den wille Gods zullen moeten inrichten. De nood prangt dan. Het vleesch lijdt. En dat lijdende vleesch krijgt dan de boventoon. En bovendien pleegt ook de "wereld" in tijden van nood wel eens vroom te worden en het volk tot bidstonden op te roepen. En we laten ons dan verleiden om van die wereld, of van de moderne kerk, te leeren, hoe en wat we bidden zullen.

Zelfs een Hitler hoorde men in de laatste tijden zoo nu en dan nog van den Almachtige gewagen!

En dan bidden we er maar op los. Dan wil het vleesch, dat God onze natie, zoo deze in den oorlog betrokken is, de overwinning zal geven; dat Hij onze zonen, zoo die ten strijde werden opgeroepen, zal sparen; of dat Hij ons land en ons volk, zoo ze nog niet in den oorlog werden ingewikkeld, er buiten zal houden; of ook, dat Hij maar spoedig een einde zal maken aan dezen oorlog, en den vrede zal doen wederkeeren.

En dan kunnen we op ons gebed geen "amen" zeggen, want *amen* wil zeggen, dat mijn gebed veel zekerder van God verhoord is, dan ik in mijn hart gevoel, dat ik zulks van Hem begeer! En dat beteekent maar niet, dat ik in mijn hart gevoel, dat Hij mij wel op de een of andere wijze zal verhooren, al is het dan ook, dat mijne zonen op het slagveld sneuvelden, terwijl ik bad, dat ze gespaard zouden blijven; al is het

dan ook, dat mijn volk de nederlaag lijdt, terwijl ik om zijn overwinning bad; al is het ook, dat mijn land ook in den oorlog werd gewikkeld, terwijl ik bad, dat het er buiten mocht blijven; en al is het ook, dat deze oorlog jaren duurt, terwijl ik maar aldoor aan-drong bij God op een spoedigen vrede; doch *amen* be-teekent, dat ik in mijn hart gevoel, dat God mij veel zekerder zal schenken, precies wat ik in den naam van den Heere Jezus van Hem bad, dan ik in mijn hart ge-voel, dat ik zulks van Hem begeer.

Maar dan zullen we in al die dingen, die het tijde-lijke en vleeschelijke betreffen, en van dewelke we niet weten, wat Gods wil zij, in ootmoed en van harte moeten bidden: "Uw wil geschiede"!

En dan zal Gods zaak in ons gebed op den voor-grond moeten treden.

Laat ons niet vergeten, dat Gods volk den Heere verwacht in den weg der gerichtten. Wordt den godde-looze genade bewezen, hij leert geen gerechtigheid. En we weten, dat we zullen hooren van oorlogen en ge-ruchten van oorlogen, eer het einde kan komen. En ook de oorlog is Godes. Hij zendt hem. Het roode paard houdt zijn koers over de aarde naar den wille Gods en onder het bestuur van onzen Koning, Die alle macht heeft ontvangen in den hemel en op aarde.

O, dan is er nog zeer veel, dat we met zekerheid, de zekerheid van het *amen* kunnen bidden. Want we bid-den dan om de eere van Gods naam, om de komst van Zijn koninkrijk, om het volvoeren van Zijn welbe-hagen, om genade om onderworpen en eenswillend te zijn, om kracht en lijdzaamheid, om getrouwheid ten einde toe.

En ons gebed gaat dan ook uit tot God voor Zijne Kerk over het rond der aarde, en met name ook voor die broeders en zusters, die vanwege den oorlog, of vanwege den haat der goddelooze wereld moeten lij-den.

Laat ons ook vooral dit laatste niet vergeten.

En we zouden wel willen, dat we met ons blad alle Gods kinderen in de wereld, met name hen, die in en van de wereld moeten lijden, konden bereiken, om hen te verzekeren, dat ons gebed dagelijks voor hen uit-gaat tot den troon der genade.

Zijt niet versaagd!

Want: onze Koning is van Israels God gegeven!

En Hij heeft de wereld overwonnen!

Pax vobiscum!

H. H.

NOTICE

Please look at the subscription date on your Stan-dard Bearer: if you are in arrears please send your subscription money (money order) to the treasurer:

Mr. R. Schaafsma

The Gist Of The Matter

We can probably do many of our younger readers a service if we publish a brief resumé of the article by Dr. Schilder that appeared in *De Reformatie* recently and in which the writer clearly reveals his attitude to-wards the Protestant Reformed Churches.

Many a reader cannot read the Holland language.

Yet, he is deeply interested in these matters. Very frequently I have heard the suggestion, even received requests to discuss these matters in the English lan-guage.

He, no doubt, heard of this article in question, for it was the subject of many a conversation. And he would like to know what it is all about.

In this article we will, therefore, try to state the gist of the matter.

At the Synod of the Reformed Churches in the Netherlands, that recently adjourned, the Protestant Reformed Churches were twice mentioned and made the subject of the synodical discussion, a discussion which both times was occasioned by Dr. Schilder. (Let me state here in parentheses that the Synod, which met at Sneek, Friesland, did not finish its program. Some of the most important matters as, for instance, the question of the alleged doctrinal differences, were not touched upon, and the Synod expects to resume its meetings in the first part of next year). The first time our churches were brought into the discussion was when the question as to the desirability of convoking an ecumenical synod of Reformed Churches was being considered. An ecumenical synod is a general synod, constituted of delegates from Reformed Churches all over the world. This question was brought before the Synod of Sneek by the fraternal delegates from the Christian Reformed Churches of our country, to do which they were commissioned by their synod. The delegates were Dr. H. Beets and Rev. I. Van Dellen. It was natural that the question should be broached what churches should be invited to send delegates to such an ecumenical synod. And it was then that Dr. Schilder suggested that the Protestant Reformed Churches should also be invited. This seems to have caused a warm discussion for a while. The Rev. Van Dellen rather strenuously opposed the suggestion of Dr. Schilder, stated that in his view the Protestant Reformed Churches are schismatic churches and ex-pressed the opinion that the places of their own dele-gates would, no doubt, be left vacant, if the Protestant Reformed Churches would send delegates to the ecu-menical synod. For the rest we do not know what was said in this discussion.

The second time our churches became the subject of discussion at the Synod of Sneek was in connection with the question of correspondence with Reformed Churches in other lands. Again it was Dr. Schilder

who suggested that the synodical committee of the Netherland Churches, that is appointed to manage this correspondence with churches in foreign countries, seek to establish such correspondence also with the Protestant Reformed Churches of America. Again he met with opposition, as might be expected, this time especially from Dr. Ch. Aalders, who stated that he, too, had recently visited the United States and could inform the Netherland Synod that our churches could very well be compared to the "Geelkerken-groep" in the Netherlands; they are very small and, besides, a "one man affair". Later we learned that Dr. Aalders also made some deprecatory remarks about the undersigned personally, although he never sought any contact with our Churches, nor with me, and refused to lecture for us when he was invited.

It is about these matters that Dr. Schilder writes in the article in *De Reformatie* to which we referred above.

In the article he defends the position that our churches should certainly be invited to send delegates to an ecumenical synod, if such a synod should ever be convoked. (The Synod of Sneek did not determine the matter, but put in into the hands of a committee that is to report in 1942, D.V.). He takes this stand in opposition to the Rev. Van Dellen and also to Dr. V. Hepp, who revealed himself in "Credo" (a paper of which he is editor) as being opposed to the idea of inviting the Protestant Reformed Churches. And he adduces various arguments which we do not have to quote here now.

Secondly, he defends his stand that our Protestant Reformed Churches should have the right to become corresponding "sister-churches" in relation to the Reformed Churches of the Netherlands, if they should desire this. He shows that there are no good grounds upon which this right could be denied to our Churches, especially in view of the fact that other groups enjoy this fellowship of correspondence that are less pure in doctrine and discipline than the Protestant Reformed Churches.

Dr. Schilder advises our Churches to reveal a spirit of reconciliation and conciliatory attitude toward the Christian Reformed Churches here; and also to seek correspondence with the Reformed Churches in the Netherlands. This, he states, would be an appeal to their conscience, would compel them to investigate the matter and to form a properly motivated decision.

He writes that, perhaps, we would not immediately meet with success, but that there would surely be a blessing in it.

And he assures our churches of his continued support.

Of course, many other things might be stated in connection with this article of Dr. Schilder.

But we cannot go into detail.

And this is the gist of the matter. H. H.

Morning Meditation

The fifth psalm is a morning meditation.

Many years later we find a quotation taken from this psalm and quoted in the New Testament. (Rom. 3:13).

I cannot help but think: how few people will to-day meditate like the saint in this psalm.

To-day there is a very different tenor in the meditations of those who "look up" and "direct their prayer in the morning".

There are not a few divines who explain (?) this psalm as a sinful outburst of selfishness on the part of David. Some do not try to explain it at all. Some think it a cruel, old testament view of God. The "vloek psalmen" are not very popular in our day. Even the purest churches on earth are strangely silent about them.

Many years ago we have heard a president of a certain synod say that we have a peculiar view of God and that therefore we teach as we do. Our view of God was not his view. And I am persuaded that one reason for this diversity of views is our appreciation of the "vloek psalmen". We would also incorporate them in our system of thought.

And why should we not?

Paul did. He quotes them. He needs them in order to preach the blessed gospel of God's Son. He needs them in order to paint "so great a death!" From which we are saved.

Besides, even these psalms that speak of God's great indignation overagainst the wicked are part and parcel of the Self-revelation of God, most blessed forever! They tell us not only God's inclination or disposition overagainst the reprobate but also His carriage, His bearing, His deportment and His attitude overagainst these same unhappy men. (See Psalm 18:26). Certainly these psalms are the product of the Holy Spirit. Certainly also of psalm 5 it may be said that holy men, driven by the Holy Spirit have spoken and subsequently written the Word of God.

However, if you should ask me: but are not these psalms terrible? I would make answer in the affirmative. I could make answer through the same David. Favoring the Holland translation I would say with him in Psalm 119:20: "The hair of my flesh trembleth for fear of Thee; and I am afraid of Thy judgments!"

But we may not react even as the seed of the serpent. When they read, hear or see the indignation and holy wrath of God they hate God. Listen to Isaiah's appraisal of these people: "The sinners in Zion are afraid; fearfulness hath surprised the hypocrites. Who among us shall dwell with the devouring fire? who among us shall dwell with everlasting burnings?" Isa. 33:14.

It is no cause for wonder that natural man reacts as he does. And there are two reasons.

The first reason is God's appraisal of the wicked.

The fifth psalm is very short; only 12 verses. Moreover, there are only 5 of these 12 verses that deal with the reprobate. But what a terrible appraisal of the wicked! Listen to this: They are: the foolish; workers of iniquity; those that speak leasing (deceit); the man of blood (in the Hebrew the plural is used: intensity); rebels against God; transgressors; unfaithful mouths; wickedness for inward parts; throats that are open sepulchres; flattering, oily tongues; falling counsels; and multiple transgressors!

Such appraisal of God of the wicked makes him hate God the more.

The second reason why the wicked react unfavorably against God is God's attitude and disposition over-against them.

Also this we find in the fifth psalm.

Attend to: God hath no pleasure in their wickedness; evil does dwell with Him; the foolish do not stand in His sight; He hates the workers of iniquity; destroys the liars; and abhors the bloody and deceitful man!

And man, natural man, reacts.

But why should the church of Jesus Christ react unfavorably?

Or why should the church be so concerned about the wicked that they whitewash him at every opportunity, even to the corrupting of Scripture? Every text that *seems* to be in favor of the common grace idea (and they are few indeed) is looked at through the loupe; but the countless texts that clearly speak of God's wrath and fiery indignation is simply ignored or wrested into its very opposite.

Let us see this.

You all know that the very heart of the common grace theory is that God loves the wicked, be it for this time only. They may call it favor, goodness, favorable attitude or disposition, grace that is common, longsuffering and what not; but the fact remains that they teach that God loves the wicked somehow.

But I read in Psalm 5 that God *hates the workers of iniquity!*

I read that God *abhors the bloody and deceitful man!*

I ask in all seriousness: cannot these men read? I am reminded of the ironical question of Jesus: Have ye never read?

And when we confront these men with such clear references as quoted before, they make answer and say: God's ways are higher than our ways and His thoughts than our thoughts. Then they say: Yes, we agree: God hates the wicked, but He also loves them and that is a mystery. Somehow there is a logic with God that is so high and metaphysical that we cannot even grasp it. God's love and God's hatred for the

same person can be harmonized in God's own being.

But this is terrible even to think.

And we would add that these men who talk such nonsense cannot believe that themselves. We cannot believe a nonsensical thing or thought. It militates against everything that God has revealed of Himself in man.

No, the real reason why men talk such nonsense is that they would like to have it so. They cannot swallow the bitter pill of God's appraisal of natural man. It cuts them to the quick. They realize that if the truth be so, that then they themselves are also comprised in this terrible judgment. For also the child of God has "members" upon the earth which are called: "fornication, uncleanness, inordinate affection, evil concupiscence, and covetousness, which is idolatry." Col. 3:5. In short: if we are to accept the judgment of God on the natural state of man, we will have to humble ourselves too much. That is the reason why we have such nonsensical appraisal of man in our day.

Instead, beloved reader, let us accept the terrible judgment of God upon our vile nature and seek our salvation outside of ourselves in Jesus Christ. And even that seeking without our nature is a gift of grace. Let us realize that.

Does this grace find and does this grace change us into a new creature, then everything becomes different. Listen also in this same psalm to a description of that new man that is created in Christ Jesus unto all good works: Those that pray in the morning; those that look up (watch); those that direct their prayer, (set it in order before God's face); those that come in God's house; those that worship in fear towards God's holy temple; they are longing for righteousness; for a straight way (by which they mean God's way); the righteous; they that put their trust in God; that love His name; that cry and call God their King and their God!

What a tremendous contrast between the wicked and the righteous.

And in order that all ground for pride and arrogance be taken away from us, let me point to a small but very significant earmark of the righteous. Verse 7 tells us that all the endeavor unto goodness happens *in* the multitude of God's mercy and *in* His fear! It shows us that our entire walk is in the sphere of God's own virtue, the virtue that is communicated to us. It is the urge of the Holy Spirit Who is given unto us in the moment of regeneration and never leaves us again. It takes away all ground for boasting and exalts God in His glorious work of redemption.

Does a man walk this way of righteousness, then he may be assured of a wondrous protection. For we read in the same psalm that he will be defended by God; that he will be blessed of God and that God's favor shall encompass him as with a shield.

Let us then not try and be wiser than God or let us not charge God foolishly. He knows better than we.

It is the Holy Spirit of God, Who even searches the deep things of God, that has searched the heart of man. And if that Spirit tells us that the very inward part of natural man is very wickedness, let us then not turn around and say: Well, that may be so but we also find in man very much that is commendable, good, virtuous and righteousness. If need be, for the sake of discourse among men, we will speak of civil righteousness of the godless, but we would plead with you to understand that when we say this we do not mean that this so-called righteousness is goodness before God. And also that this civil righteousness, so-called, is abomination before the Almighty. For God does never see the deed apart from the deep heart. He connects heart, word and deed and judges that everything breathes cruelty, deceit, abomination and wickedness. When God shall cause natural man to stand in the light of His Eye in the day of days, then He will show to the satisfaction of every man, be he saint or sinner; to the devil and his angels and to the light-spirits about the throne—that this natural man in the so many thousand years of his idle existence on earth has produced nothing, but horrible iniquity, so that when they shall be driven to outer darkness the punishment shall fit the crime.

This yet: if you see this now in prospect through the light of Spirit and Word, you will chant in unison with David: Thou shalt destroy them! Or, with Asaph: Thou shalt despise their image!

But cry thou aloud thou inhabitants of Zion! For great is the Holy One of Israel in the *midst* of thee!

“En zoo komt God tot Zijn eer!”

G. V.

Ingezonden

GEDACHTEN, BIJ HET IN-GEBRUIK-NEMEN
VAN ONS ORGEL

“Als ge in nood gezeten; nergens uitkomst ziet—wilt dan nooit vergeten: God verlaat U niet!”

Dit waren de eerste, onvergetelijke woorden, die we van Ds. Hoeksema mochten hooren, op dien bewusten Zondagmorgen in onze gehuurde kerk. Ze vielen met de preek, die op dat veelzeggend lied volgde, als een milden regen op een dorstige en droge aarde. Die eerste preek liet een blijvenden indruk achter. En daarop volgden onvergetelijke dagen, die de jeugdige gemeente van Redlands nimmer zal vergeten.

Onwillekeurig kwamen die gebeurtenissen mij dezer dagen weer voor den geest, toen we als gemeente weer iets grootsch mochten beleven, namelijk, de in gebruik-neming van ons nieuwe pijporgel.

De stichting van onze gemeente en de inwijding (als ik dat woord even gebruiken mag) van ons orgel hadden in sommige opzichten veel overeenkomst. De oorzaak, dat we een anderen leider zochten was in vele opzichten dezelfde: beiden beantwoordden niet aan het doel.

De verheerlijking Gods moet in de prediking de grondtoon zijn, zoo ook in de muziek. En dan is het ontegenzeggelijk waar, dat een piano met haar harde klanken vooral bij de Hollandsche psalmen slecht past. Gelukkig werd dit door oud en jong ingezien, zoodat eindelijk eenparig besloten werd tot de aanschaffing van een orgel. Het lang verwachte instrument kwam dan eindelijk gereed en werd terstond de eerste Zondag door een der toekomstige organisten met aanvankelijk succes bespeeld.

Doch de officieele ingebruikneming had plaats op den volgenden Vrijdagavond. Voor een stampvolle kerk liet het orgel zijn zachte welluidende tonen hooren en we mochten met hart en mond zingen van de weldaden des Heeren. Door de beide sprekers, Dss. Vos en Petter werd er dan ook terecht op gewezen, dat de muziek een gave Gods is, die dan ook anders niet mag worden gebruikt dan ter eere van den Gever. We hebben dien avond weer genoten; en, terugziende op het verleden, moet lof en dank onze harten vervullen, want de geringste weldaden hebben we verbeurd; we hebben nergens recht noch aanspraak op.

Zien we dan ook terug op de zegeningen die de Heere ons gaf, dan worden we er soms bijna mede verlegen. Zeven jaren geleden werden we bedreigd met afsnijding; we moesten in een gehuurde kerk onderdak zoeken: en hoe is het nu? Een flinke eigen kerk, een mooie pastorie, een eigen school en nu weer een mooi orgel. Doch de grootste weldaad is, dat we van Sabbat tot Sabbat de zuivere klanken van Gods Woord mogen hooren, klanken die de snaren van ons hart doen trillen en ons een voorsmaak geven van het zalig hemel-leven, waar we dan volmaakt zullen jubelen ter eere Gods.

J. R. Vander Wal.
Redlands, California.

The Tabernacle

Having in our previous article ascertained the pattern and structure of the tabernacle, let us now lay hold on its meaning and design by considering the time of its erection, the names that it bore, its anointing and furniture.

The instruction for the making and erection of the tabernacle were given to Moses by divine revelation immediately after God's establishing His covenant with Israel as a nation at Sinai. The details of this act may be briefly stated. The Lord had called unto

Moses out of the mountain saying that he tell the people of Israel that if they would obey His voice and keep His covenant, they should be a peculiar treasure unto Him above all people, a kingdom of priests, and an holy nation. Moses laid before the faces of the elders of the people, these words of the Lord. The elders communicated them to the people, who said, upon hearing, "All that the Lord hath spoken we will do," meaning, 'we will to be a people holy unto the Lord our Redeemer.' Moses returned this reply of the people to the Lord. The nation, having thus declared its intention, was now told to stand at attention at the foot of the sacred Mount, while the Lord, from out of the smoke and fire by which the summit of the mount was enveloped, proclaimed to it His Law—the Law of the Ten Commandments, "And God spake all these words, saying, I am the Lord thy God, which have brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage," and a number of other commands that, taken as a whole, form no addition to but rather an exposition of the ten commands. When the Lord had done speaking, Moses came and told the people all the words and judgments of the Lord. And the people again responded with one voice and said that all the words which the Lord had spoken they would do. Thus for the second time they declared themselves to be willing that Jehovah by whom they had been delivered, be their God and that they be His people, to walk with Him in the way of His commands and so to keep His covenant. Moses wrote all the words of the Lord in a book, which was given the name of "The book of the covenant". The following morning he rose up early and builded an altar under the hill and erected twelve pillars, each for one tribe. He next sent twelve young men of the children of Israel who offered burnt offerings and sacrificed peace offerings of oxen unto the Lord. Having sprinkled the altar with half of the blood, Moses took the book of the covenant and read from it in the hearing of the people. Again they said that all the Lord had commanded they would do and be obedient. Moses thereupon took the other half of the blood and sprinkled it upon the people and said, "Behold the blood of the covenant which the Lord hath made with you concerning all these words."

Whereas the nation had now declared its willingness to keep Jehovah's covenant, and thus to own Him as its covenant God, run the way of His commands, hearken unto His voice, and, as walking before His face, have fellowship with Him, its redeemer-God, there was now need of a complete and constant revelation of the covenant, that is, of the glories of God as Redeemer, of His will, of His achievement consisting in His saving His people from all their sins, and of His people as empowered by His mercies to praise and adore Him. There was need, seeing that His covenant had been accepted, of a definite place of communion

between God and His people, of a sacred precinct where this people could stand before His face and in that face behold His perfections and, as so beholding, cry out His praises. Now this need, as will be made plain, was actually met by the tabernacle. And the reason was that this structure was the instrument of the revelation of God's glories. Thus without it there could be no fellowship with God on the part of the ancient worshipper. And it is no different now. Only, whereas Christ has been exhibited in the flesh, our tabernacle is now Christ, the incarnate Word. Our fellowship with God is now through Him. Thus when Fairbairn states the immediate object and design of the tabernacle to have been "the bringing of God near to the Israelites in His true character, and keeping up intercourse between Him and them," we can agree. But the statement he makes a little further on, sets forth a view that strikes us as being of a questionable character: "To some extent this end (the bringing of God near to the Israelites) might have been reached without the intervention of such an apparatus (the tabernacle); for in itself it (communion with God) is a spiritual thing, and properly consists in the exercise of suitable thoughts and affections toward God, calling forth in return gracious manifestation of His love and blessing." Now this is not expressing the matter correctly. The writer places communion with God in juxtaposition with the tabernacle. His reasoning is that just because communion with God is an action that consists in the exercise of suitable thoughts toward God, communion with God would have been possible, to some extent, at least, without the tabernacle, so that the principal reason that it was brought into being was that, in the language of the writer, "under a dispensation so imperfect as to the measure of light it imparted, the Israelites would certainly without such outward and visible help as was afforded by a worldly sanctuary, have either sunk into practical ignorance and forgetfulness of God, or betaken themselves to some wrong method of bringing divine things more distinctly within the grasp and comprehension of their minds. It was thus that idol-worship arose, and was with such difficulty repressed in the chosen family itself." It was simply therefore with the view "of meeting this natural tendency, or of assisting the natural weakness of men in dealing with the divine and spiritual things, that God condescended to provide for Himself a local habitation among His people."

The view here expressed is not wholly unobjectionable. Communion with God, consisting, as it actually does, in the exercise of right thoughts toward Him, would have been wholly impossible without the tabernacle (I now think of the this structure as including Israel's entire symbolical worship). And the reason is that it was so far from being a mere visible help, without which the Israelites would have sunk unto

ignorance, as to be the very thing by which God revealed unto His people the truth about Himself—the very truth that had to form the suitable thoughts to be directed toward Him, so that without this object the Israelites would have lacked the very knowledge that was necessary for the exercise of these thoughts. The tabernacle formed a kind of language—the language of symbol—that, together with the explanatory word, comprised the one, special, revelation of God which in the Scriptures bears the name of *law*. Thus communion with God in the Old Testament dispensation was as utterly impossible without the tabernacle, as without His self-revelation in the face of Christ. The necessity of the tabernacle sprang not, in the first instance, from the weakness of men in dealing with divine and spiritual things, but rather from man's need of the word of God. What the weakness of men necessitated is the kind of habitation with which God in the Old Dispensation provided Himself.

Between the letting down from heaven of the pattern of the tabernacle and the actual erection of it lies the sin of the people consisting in their making the golden calf. The order of the events are as follows: The promulgation of the law by Jehovah. The response of the people to the effect that they will do all that the Lord has commanded. The ceremony that consisted in Moses sprinkling the blood of the covenant upon the people. The revelation of the pattern of the tabernacle. The sin of the making of the golden calf. The repentance of the people. The erection of the tabernacle.

When the people demanded of Aaron that he make them gods, they committed a great sin. In the language of the Psalmist (106) "They changed God's glory into the similitude of an ox that eateth grass. They forgot God, their Saviour, which had done great things in Egypt." Their serving the idol was enmity of God, a rejection of Jehovah. As a result of his lifting the restraints of God's law, Aaron had unbridled their vile lusts, with the result that they ran to their idol and gave free reign to their base desires in pagan song and dance. They gave themselves up to the wild license with which the worship of Apis had been associated in Egypt. It is not true, as some writers have maintained, that those apostates had no thought of rejecting the Lord but that their purpose was to bring Him nearer to them. This is evident from their subsequent behaviour. Moses destroyed the idol. The apostates permitted this, but with hearts that burned with resentment. So, taking his stand in the gate of the camp, Moses cried out, "Who is on the Lord's side" 'and (such is the implication of this utterance) against the idol', "let him come to me." The apostates were thus placed under the necessity of openly choosing between Jehovah and the idol, their devil-god. And they chose the idol, consciously. They did so through their refusal to come to Moses. How enormously great was

their sin! "Now let me alone," said the Lord to Moses, "that my wrath may wax hot against them that I may consume them. . . ." A great sin had indeed been committed, a sin greater than the nation had thus far committed. Consider what had taken place. Though deserving to perish with the Egyptians, the Lord had spared them and delivered them from bondage. They had gazed on the symbols of His holiness—the fire in which the Lord had descended upon the mountain—and had trembled. They had been sprinkled with the blood of the covenant; and for them the Lord had prepared a table in the presence of their enemies. Yet in the very shadow of a mountain flanked with the symbols of His majesty, they forsook Him and cried for the idol, and this despite the fact that Jehovah had just betrothed Himself to them, had spread His skirts over them and covered their nakedness. Verily, a great sin has been committed. And Moses fails to perceive how this sin can be forgiven. "Peradventure," that is, by chance, it may be, "I shall make an atonement for you." So he said to the Lord, "Yet now, if thou wilt forgive their sin" 'it is well'. . . ; "but if not," if thou canst not forgive except one die for and in their stead, blot me, I pray thee, out of thy book".

Now the committing of this great sin immediately preceded the erecting of the tabernacle. Why had the Lord so willed? Why had the Lord so arranged His counsels that before the tabernacle could be erected, the people had first to commit this great sin? And the answer? That it might appear what His people are by nature, namely children of disobedience and this on account of their being dead through sin, people with affections set upon the devil-gods of their own fabrication. This had to appear before the tabernacle could be erected in order that His people might perceive that His dwelling among them was an act of love necessitated not by anything of native goodness in them but solely by His will to love them in Christ and that their willingness to be His people and to dwell with Him in His tabernacle was due solely to His mercy, to His will to save them from all their sins.

If now the precinct of the tabernacle was to be the one place where God's people would be standing in presence of His reflected glory, also the very interior of this structure, in so far as it was visible to the eye, had to consist of such materials as formed the symbol of His spiritual beauty—materials, costly, rich, and beautiful. And such was indeed the case. The walls of the tabernacle were composed of planks overlaid with gold, which rose perpendicularly from sockets of silver, held together by transverse bars of gold, passing through rings of gold. Likewise was all the furniture of the tabernacle plated with gold. And the mercy seat together with the cherubim made into the ends of it were of solid gold, as also the pipes of the candlestick. The pillars upon which the vail hung were overlaid with gold and their hooks were of solid gold. And

what is said of the high priest's garments, namely, that they were made "for glory and for beauty", applies also to the vail that made division between the holy place and the most holy and to the inner tent-cloth that formed the tabernacle proper. They were beautifully made, the colors employed being white, blue, purple and scarlet. As to this clothe and the veil, they were composed of these colors, twisted together. The variegated yarn was woven into the white linen, so as to form figures of cherubim. As to the breast-plate of the high priest, it, too, was a thing of beauty. It was made of twelve precious stones set in four rows: sardius (flesh color), carbuncle (red), ligure (pale—variegated), beryl (yellow-green), topaz (golden-yellow), sapphire (sky-blue), agate (glistening-variegated), onyx (greenish), emeralds (brilliant green), diamond (transparent or reddish-yellow), amethyst (mostly violet), jasper (dull red, cloudy).

Now since all these costly materials denoted, certainly the variety, manifoldness and totality of the spiritual gifts bestowed on the people of God, and united in the one spirit of heavenly preciousness, the earthly beauty of these materials, as consecrated to sacred use, was at once the symbol of the effulgence of God's perfections. That these materials thus formed a kind of glass in which could be seen the glory of God is a view that rests on firm ground—on the ground that everywhere in the Scriptures the earthly appears as a symbol of the heavenly. So in the Song of Solomon. In this song, being as it is, Messianic, the descriptions of the natural beauty of the two main characters are in the final instance descriptions of the glory of Christ and His church. Now in describing this beauty, the inspired writer employs the name of the very precious metal that was used in the construction of the tabernacle and the name of two of the stones of the breast-plate. "His head", so declares the bride, "is as the most fine gold. . . . His hands are as gold rings set with the beryl: his belly is as bright ivory overlaid with sapphires. His legs are pillars of marble, set upon sockets of fine gold:" (chap. 5:11-15). When Isaiah jubilantly exclaims, "The multitude of camels shall cover thee, the dromedaries of Midian and Ephah; all they from Sheba shall come: they shall bring gold and incense; and they shall shew forth the praises of the Lord. . . . Surely the isles shall wait for me, and the ships of Tarshish first, to bring thy sons from far, their silver and their gold with them," (Isa. 60) it cannot be otherwise than that in this prophetic utterance, the words *gold* and *silver* as well as the word *incense*, denote in the final instance some spiritual gifts with which God's people appear in His sanctuary. Let us notice in this connection the pillar of cloud, which went before the children of Israel, when they marched. Often if not usually this cloud would assume a beautiful aspect. In its face would then be seen, it must be assumed, all the colors that appeared in the veil and

in the inner covering of the tabernacle. Now in the book of Exodus the beauty of this cloud is called "the glory of the Lord". "Then a cloud covered the tent of the congregation, and the glory of the Lord filled the tabernacle. And Moses was not able to enter into the tent of the congregation, because the cloud abode therein, and the glory of the Lord filled the tabernacle". (Ex. 40:33). Just because the above materials, on account of their richness, costliness and beauty, signified the heavenly glory of God and His kingdom, the apostle John saw in his vision the New Jerusalem a city of pure gold, like unto clear glass; a city, further, whose light was like unto a stone most precious, even like a jasper stone, clear as crystal; whose wall was of jasper; whose foundations were garnished with all manner of precious stones—the very stones that appeared upon the breast-plate of the high priest; whose twelve gates were twelve pearls and whose streets were of pure gold. That the beauty of these metals and stones must be taken as the symbol of the radiance of God's perfections, appears from the statement immediately preceding the description, "And he carried me away in the spirit to a great and high mountain, and shewed me that great city. . . . *having the glory of God*" (Rev. 21:11).

The tabernacle was an instrument of the revelation of the glory of Christ's God and Father, and thus the one place or house of intercourse between God and the people of Israel, not only as to the costly materials of which it was constructed but also and especially as to and on account of the symbolical-typical things contained in it and the symbolical actions associated with it. As has already been explained in former article, these things and actions bespoke the glory of the Heavenly. First to be mentioned are the sacrifices by blood. Through the death of the victims for these offerings sin was atoned, and, as atoned, forgiven. These sacrifices therefore declared the perfections of God, in particular His justice and mercy. And likewise all the other things connected with the tabernacle. they all set forth the loveliness of Christ and the church and thus the beauties of God in whom the life of the church together with Christ is hidden. The meat-offering set forth the truth that the church is a new creature in Christ, holy harmless, undefiled, separated from sinners, a creature anointed with Christ's Spirit and joying in God and thus a body agreeable to God's palate and holy nostrils. As to the shewbread, it, too, was a symbol of the church in its state of perfection. Its being placed in God's immediate presence, signified that in this state the church is God's eternal refreshment and delight. The holy incense was the symbol of the prayers of God's believing people. The burning lamps of the golden candlestick again signified the spiritual beauty of the church, her purity, the ardour of her holy passion and her intellectual and moral enthusiasm. The Holy place,

flooded, as it was, by the light of the seven lamps, was a figure of the eternal city, the new Jerusalem, which will have no need of the sun, neither of the moon, to shine in it, in that the glory of God will lighten it, and the lamb will be the light thereof. And as to the Holiest place, even in its very dimensions—it formed a perfect cube—it symbolized the perfection of Him Who dwelt there. Here in this place occurred the highest and most distinct revelations of Himself as Israel's redeemer-God. The sacred things for which this place was properly set apart was the ark of the covenant, which contained the tables of testimony, the pot of manna and the budding rod of Aaron, and upon which rested the mercy-seat with the cherubim on the two ends thereof, stretching forth their wings on high and with their faces looking one to another toward the mercy-seat. How marvelously these things revealed the spiritual and holy nature of God. The law, which is holy, just and good, disclosed to the people of Israel their religious and moral duties toward God—duties in the face of which God was seen as a being altogether worthy of the praise and adoration of His people. The manna testified of God's power and faithfulness to care for His people in the most destitute circumstances and thus was ready to witness against them in all the future, should they forsake Him and trust in the creature. The budding rod testified of the appointment of Aaron to the priesthood, and of him alone. It therefore through the ages speaks against all those who despise Christ—to choose for themselves other modes of access to God. And the mercy-seat was God's throne. And this throne was placed over and upon the testimony. Righteousness was thus its foundations. However, so we wrote in a former article, if there was nothing for the eye of God to rest upon but His law, no man could stand before Him and live. For "a fire goeth out before Him, and burneth up His enemies round about" (Ps. 97: 33). But there are men who do live—live with Him in His house as His sons. Men they are whom He forgives and receives back into His favor, yet not without law but with law, in the way of right. Here we stand before the mystery" which hath been hid from ages and from generations, but now is made manifest to the saints: . . . which is Christ in you, the hope of glory". The mystery is Christ, Who satisfied the demands of the law through His suffering and death, and entering in by His own blood once into the Holy place, entering in as the atonement-covering of His people. They therefore draw near to Him and live. Thus the throne of God is the dwelling place alike of righteousness and mercy—righteousness upholding the claims of the law, and mercy, bridging for God's people the immeasurable gulf between the sanctuary and hell.

How glorious, this earthy tabernacle! And whose glory did it have? As the great city, the heavenly

Jerusalem, it has the glory of God. This statement is of the greatest significance. Consider that the tabernacle pre-figured Christ and His church. If so, this structure, together with all the things and actions connected with it—the sacrifice, the holy incense, the shewbread and the golden candlestick—showed forth, as has just been made plain, the spiritual perfection, the glory, also of Christ and His body. What now follows from this? Firstly that of the glory of Christ and His church, God is the creative fountain and secondly that of God's glory, the glory of Christ and His people is but the reflection.

The tabernacle, being what it was, to wit, the symbol of the radiance of God's perfections, was chosen by Him as His place of residence. It had been prepared by Him for this very purpose and thus also for the purpose of intercourse between Him and His people. Said the Lord to Moses, after having revealed to him the pattern of the tabernacle, "And there I will meet with thee, and I will commune with thee from above the mercy seat, from between the cherubim which are upon the ark of the testimony, of all things which I will give thee in commandment unto the children of Israel" (Ex. 25:22). When thus an end had been made of the rearing of the tabernacle and all its furniture and articles were standing in their places, a cloud covered the tent of the congregation, and the glory of the Lord filled the tabernacle" (Ex. 40:34).

The tabernacle (temple), being the habitation of God, and exhibiting the things concerning His nature and glory, was the holiest and the greatest thing in Israel. It was the one seat and symbol of the kingdom of heaven on earth, and thus loudly proclaimed the oneness and invisibility of God. In heathen lands and especially in Canaan, every hill and grove had its separate deity and peculiar ceremonies of worship. But God gave His people to understand that he was essentially and absolutely one through His providing Himself with one habitation and one seat of government and through His commanding them to transact with Him in the things concerning His covenant here and not elsewhere. Here it was that they had to present all their sacrifice and service. The tabernacle (temple) then was the one structure to which the believing Israelites could and did point and say, "There dwells our God." Hence to have access to this chosen residence of Jehovah was justly regarded by the devout as the greatest privilege; and exclusion from this was like being banished from the presence of God. It is only in the light of these statements that the profound grief of the exiles can be explained, "By the rivers of Babylon, there we sat down. Yea, we wept when we remembered Zion. We hanged our harps upon the willows in the midst thereof. For there they that carried us away captive required of us a song; and they that wasted us, required of us mirth, saying, sing us one of the songs of Zion. How shall

we sing the Lord's songs in a strange land? If I forget thee, O Jerusalem, let my right hand forget her cunning" (Ps. 137). And when the time of their return was come, their joy knew no bounds, "When the Lord turned again the captivity of Zion, we were like them that dream. Then was our mouth filled with laughter, and our tongue with singing. . . ." (Ps. 126). Being children of God, these exiles were in the need of a definite place, where they could be conscious of being in the immediate presence of God, of a place where they could see God's face and walk and talk with the Lord. And this need, as was said, had been met by the sanctuary. Hence with the sanctuary in ruins, they felt themselves alone and forsaken of God. For they knew not where to locate Him. Their grief was akin to that of a child whose home burned down and who cannot locate its parents. We find Zion therefore complaining as an exile in Babylon, "The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me." To this the Lord replied, by the mouth of the prophet, "Can a woman forget her suckling child, that she should not have compassion on the son of her womb? yea, they may forget, yet will I not forget thee. Behold, I have engraven thee upon the palms of my hands" (Isa. 49:14-16). It is thus not correct to say that the believer's need of this sanctuary sprang solely from the weakness of men in dealing with divine and spiritual things. For, though the worldly sanctuary waxed old and vanished away, this need persisted and is also being met now by the true tabernacle, Christ Jesus. Hence also the New Testament Scriptures speak of the one house of God, the sanctuary, to which believers have the right of access, and in which they meet with God and have fellowship with Him. "Having therefore, brethren, boldness (right) to enter into the Holiest. . . ." (Heb. 10:19). And a little further on the Holy Spirit, by the pen of the same writer, asserts that the church has now "come to Mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem. . . . and to Jesus the mediator of the new covenant. . . ." By His inhabitation in Christ and in Him alone God is still presenting Himself to His people as essentially and absolutely one. And the true tabernacle, as well as the one that vanished away, is an object of sense, that can be seen and handled by glorified sense organs, so that all the knowledge of God of the saints in glory will everlastingly be taking its beginning in sensuous perception, and this, of necessity as the children of Zion in glory are creatures of body and spirit.

That the tabernacle was God's house, reared for purposes of communion between Him and His people, is also literally stated, "And let them make me a sanctuary," said the Lord to Moses, "that I may dwell among them." (Ex. 25:8). Thereupon follows a description of the parts, after which the general design is again indicated thus, "And I will dwell among the

children of Israel, and will be their God. And they shall know that I am the Lord their God, that brought them out of the land of Egypt, that I may dwell among them: for I am the Lord their God" (Ex. 29:25, 46). They were to know this from this very structure to be reared, as in the language of symbol and type it set forth the mediation of Christ. Thus, being God's chosen residence, also the name used to designate it is one that corresponds to our word *dwelling*. Other terms used are *house*, or *tent*. During the wanderings of the people of Israel in the wilderness, the *dwelling* was a tent, that is, a collapsible structure that could be taken apart and set up again. The nomadic existence of the church in this period called for just such a dwelling. And at each new encampment, the Lord would again take up His residence in it, so that, in His own language (I Chron. 17:5), He went, during those years "from tent to tent and from one tabernacle to another. So did He follow His people or rather lead them (the ark went before the marching host) all those years, until they dwelt in the promised land of their abode. Then eventually this tent was supplanted by an immovable structure—the temple of Solomon. This was God's rest (symbolically)—a rest which He entered with His people. But, as this was not the true rest, God's believing people and thus also the Lord in His association with it, was still a pilgrim and sojourner on the earth. Of this David seemed not to have been sufficiently mindful. So the word of the Lord came to him saying, ". . . Thou shalt not build me an house to dwell in. . . . I will ordain a place for my people Israel, and will plant them, and they shall dwell in their place, and shall be moved no more; neither shall the children of wickedness waste them any more as at the beginning. . . ." (Chron. 17). From the language here employed, it is plain that the promise here made concerns in the final instance the rest eternal. Thus the temple, being but a shadow, was also spoken of as a tent.

Besides these names, there were still others given to it, descriptive of its use. It was called the *tent of meeting* (which has been erroneously translated *congregation*), on account of its being the place where God was to meet and communicate with His people. It was also, to be sure, the place where the people of Israel were to congregate, but solely because it formed "the point of contact and the channel of communion" between God and them. In Ex. 29:42, 43, this is clearly brought out. Here the Lord gives an explanation of the "tent of meeting", by His saying concerning it, Where I will meet with you, to speak there unto thee: and there I will meet with the children of Israel, and it shall be sanctified by my glory."

Tabernacle of the testimony, or tent of witness is another name applied to the tabernacle. It took this name from the law of the two tables, which were contained in the chest or ark that stood in the Holiest

place. These tables were called "the testimony". And they gave their name to the ark and even to the whole tabernacle, which were thus called respectively the *ark of the testimony* and of the *tent of the testimony*. These tables and their witness were thus identified, in a way, with the ark and with the entire tabernacle. Now the witness of the law, is that God is holy and by implication that His people are guilty and thus ill-deserving and condemnable before Him. Such was the witness that was perpetually proceeding from the tabernacle. However, on account of the presence of the blood upon the mercy-seat, the tabernacle in the language of symbol spoke also of better things; it spoke of divine mercy and forgiveness and thus exhibited God's believing people as restored to His favor and blessing. More must be said, on account of the presence of the shed blood on the mercy-seat, the tabernacle, as viewed in its connection with this blood, formed the very means by which God was reconciling (symbolically) His people to Himself. Thus this dwelling was not simply for imparting the knowledge of God's will, or holding communion with Him, in general, it was also for the purpose of imparting knowledge respecting sin and redemption, of bringing under the conviction of sin, and of serving as the means of saving sinners from their sins.

(To be Continued)

G. M. O.

"Loopers"

The position that the "looper" is walking in sin is the only one that may be taken, so I wrote. This is especially true, in case the "looper" has serious objections against the method of preaching of a certain minister or against his person. For through his constantly and regularly attending the meeting for public worship of the other pastor, the "looper" openly declares, "The pastor of the church located in the place where I reside, is so extremely objectionable that it is impossible for me to derive a blessing from his ministry of the word." Now, the person (or persons) guilty of this doing is backbiting, especially so if he at once stubbornly refuses to go with his grievances to his consistory, and, if need be, to classis. How thoroughly unchristian, such a practice! And the minister against whom the action is directed stands helpless. He can do nothing in the way of bringing out the truth of the matter. He is unacquainted with the grievances and even if he had knowledge of them, it would not do for him to contact the persons or the congregation to whom he is being exposed, and have them judge

between him and the "loopers". But cannot censure be applied? Usually not, as the discontented one, through his leaving the church, withdraws himself from under the jurisdiction of the consistory. This seems to be the customary action. For such a discontented one realizes that he has no case he can justly defend. He thus lacks courage to appear with his grievances on the meeting of classis. His excuse is that classis will do him no justice, or that, being a mere layman, he lacks the qualifications which a proper and effective presentation of his case requires. And though his consistory promises to give him all the aid he may ask for, he is not to be moved to go the orderly way with his objections. He chooses to walk with them in the wrong way—in the way that is harmful to himself and to all concerned. He prefers to air his grievances in the audience of those who should not know them and who should not even want to hear them. And with no consistory to supervise his conduct, he can safely say of the minister and the consistory with whom he is angry what he pleases. And what he pleases to say, is usually untrue. So he also makes himself guilty of the sin of slander. So it goes. One sin begets another. And then such a one will yet imagine that he, as walking in a sinful way, is being nourished by the preaching of the other pastor. From the preaching of that other pastor he derives so much comfort. But, as was made plain, this cannot be. For that other pastor, of course, is faithful to his calling in the pulpit. He correctly divides the word of God; he fearlessly rebukes sin in his hearers, so that no one, walking in sin, can be at ease under his ministry of the word. He does as he vowed at the time when he was ordained. And he vowed to handle the keys of the kingdom of heaven, to shut and open the kingdom by the preaching of the Gospel, which consists in "declaring and publicly testifying to all and every believer, that, whenever they receive the promise of the Gospel by a true faith, all their sins are really forgiven them of God, for the sake of Christ's merits; and on the contrary in declaring and testifying to all unbelievers, and such as do not sincerely repent, that they stand exposed to the wrath of God, and eternal condemnation, so long as they are unconverted: according to which testimony of the Gospel, God will judge them, both in this and in the life to come." In a word, this other pastor preaches so that those in his audience who walk in sin, do one of two: either forsake their sin and return to the paths of truth and righteousness or promptly leave never to return. And so the minister of the word should preach. Who will gainsay this? If the kingdom of heaven is not being shut and opened by the preaching of the Gospel, a church in whose pulpit this is not being done becomes more and more like those sepulchres of which Christ spake. Those sepulchres appeared beautiful outward, but were within full of dead men's bones, and all uncleanness. The minister is always tempted

to shirk his duty in the pulpit. For to incur the displeasure of those who walk in sin and will not repent, may spell for him the loss of his daily bread. So he is constantly being made to choose between his bread and remaining faithfully to his calling. It is said that a minister must use tact in the pulpit. And indeed he must. But if his using tact must amount to this that those who walk in sin can love him for his preaching, he had better be tactless.

The question is repeatedly being asked *why* a member, if he so prefers, may not join himself to a church, not situated in that locality where he lives. (I am now speaking of churches of the same denomination). That he may not do this, except for a lawful reason (a lawful reason is one with the impress of the divine approval upon it) is certain. As the believers in this life are subject to the laws of this earthy creation, as therefore the believers, let us say, in China, cannot, on account of distance, attend divine services on the Sabbath in Grand Rapids or Kalamazoo, the will of God is plain. His will is that there be the local church, that thus the believers who live in the same locality bring to manifestation the body of Christ in that locality, where according to His providence, they have taken up their residence. It is therefore the duty of every believer to join himself to that church situated in the particular locality where he resides. This is the brotherhood with which he belongs. His calling is to fight the good fight of faith as a member of this church and thus in the locality where God has placed him. To maintain that one may join himself to a church located in a place other than the place where he resides is equivalent to maintaining that the calling of the believer is not to let his light shine first before the men of his own locality.

Now there can exist a reason on account of which one may be finding himself under the moral necessity of joining a brotherhood not located in his place of residence. Such a reason is that the church of his locality has departed in its preaching and teaching from sound doctrine. This reason is valid only when the two brotherhoods involved do not belong to the same denomination of churches. Can there still be other reasons that would justify the aforesaid action? What could these reasons be? This that a certain pastor is not as able as others, or that he is objectionable as to his method or manner of preaching or that he walks in sin or perhaps lacks every qualification for the office? Certainly not. If the minister lives in sin, he must be suspended. If he lacks qualification, he must be freed from his office. If his method of preaching is faulty he must be corrected. If he labors to the best of his ability with the talents with which he has been endowed, the congregation must bear with his faults and weaknesses. But never may the member leave.

G. M. O.

The Time of the Birth of Christ in Prophecy

It is one of the remarkable peculiarities of the religion of Israel, that, while it claimed superiority over every other, and was distinguished from them all, as alone inculcating the worship of the only living and true God, and while it was perfectly suited to the purpose for which it was designed, it acknowledged that it was itself only preparatory to the future, a better, and a perfect revelation. It was professedly adopted and limited to one peculiar people;—it was confined, in many of its institutions, to the land of Judea; and being full of promises of better things to come, for which it was only the means for preparing the way, it was evidently intended to be the presage of another. It was not even of itself calculated to fulfill the promises given unto Abraham, that in him all the nations of the earth should be blessed; though its original institution was founded upon this promise, and although the accomplishment of it was the great end to be promoted, by the distinction and separation of his descendants from all the nations of the earth. But it was subservient to this end, though it could not directly accomplish it; for the coming of the Saviour was the great theme of prophesy. From the commencement to the conclusion of the Old Testament Scriptures, it is predicted or prefigured. They represent the first act of divine justice, which was exercised on the father of the human race, as mingled with divine mercy. Before their exclusion from paradise, a gleam of hope was seen to shine about them, in the promise of a suffering but triumphant Deliverer. To Abraham the same promise was conveyed in a more definite form. Jacob spoke distinctly of the coming of a Saviour. Moses the legislator and leader of the Hebrews, prophesied of another lawgiver that God was to raise up in a future age. And while these early and general predictions occur in the historical part of Scripture, which sufficiently mark the purposed design of the Mosaic dispensation, the books that are avowedly prophetic are clearly descriptive, as closer search will attest, of the advent of a Saviour, and of everything pertaining to the kingdom He was to establish. Many things, apparently contradictory and irreconcilable, are foretold as referring to a great Deliverer, whose dignity, whose character, and whose offices were altogether peculiar, and in whom the destiny of human nature is represented as involved. Many passages that can bear no other application, clearly testify of Him: Thy king cometh—thy salvation cometh—the Redeemer shall come to Zion—the Lord cometh—the messenger of the covenant He shall come—blessed is He that cometh in the name of the Lord, are expressions that occur throughout the prophecies. These unmistakably speak of the coming of

a Saviour. But were every other proof wanting, the prophecy of Daniel is sufficient incontrovertibly to establish the fact, which we affirm in the very words,—that the coming of the Messiah is foretold in the Old Testament. The same fact is confirmed by the belief of the Jews in every age. It has been so deeply impressed upon their minds, that, notwithstanding the dispersion of their race throughout the world, and the disappointment of their hopes for eighteen hundred years after the prescribed period of His coming, the expectation of the Messiah has hitherto formed a bond of union which no distance could dissolve, and which no earthly power could destroy.

As the Old Testament does contain prophecies of a Saviour that was to appear in the world, the only question to be resolved is, whether all that it testifies of Him be fulfilled in the person of Jesus Christ.

The time of the Messiah's appearance in the world, as predicted in the Old Testament, is defined by a number of concurring circumstances, that fix it to the very date of the advent of Christ. The last blessing of Jacob to his sons, when he commended them together, that he might tell them what should befall them in the last days, contains the prediction concerning Judah: "The scepter shall not depart from Judah, nor a lawgiver from between his feet, until Shiloh come." The date fixed by this prophecy for the coming of Shiloh, or the Saviour, was not to exceed the time that the descendants of Judah were to continue a united people, that should be governed by their own laws, and should have their judges from among their brethren. The prophecy of Malachi adds another standard for measuring the time: "Behold, I will send my messenger, and He shall prepare the way before me; and the Lord, whom ye seek, shall suddenly come to His temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold he shall come, saith the Lord of hosts." No words can be more expressive of the coming of the promised Messiah, and they as clearly imply His appearance in the temple before it should be destroyed. But it may also be here remarked that Malachi was the last of the prophets: with his prediction the vision and the prophecy was sealed up, or the canon of the Old Testament was completed. Though many prophets immediately preceded him, after his time there was no prophet in Israel; but all the Jews, whether of ancient or modern times, look for a messenger to prepare the way of the Lord, immediately before His coming. The long succession of prophets had drawn to a close; and the concluding words of the Old Testament, subjoined to an admonition to remember Moses' import that the next prophet would be the forerunner of the Messiah. Another criterion of the time is thus imparted. In regard to the advent of the Messiah, before the destruction of the second temple, the words of Haggai are remarkably

explicit: "The desire of the nation shall come: and I will fill his house with glory, saith the Lord of hosts.—The glory of this latter house shall be greater than the former." The contrast which the prophet had just drawn between the glory of Solomon's temple and that which had been erected in its stead, to which he declares it was, in comparison as nothing, the excellency of this latter house excelling that of silver and of gold; the expression so characteristic of the Messiah.

The Savior was thus to appear, according to the prophecies of the Old Testament, during the time of the continuance of the kingdom of Judah, previous to the destruction of the temple, and immediately subsequent to the next prophet. But the time is rendered yet more definite. In the prophecies of Daniel the kingdom of the Messiah is not only foretold as commencing in the time of the fourth monarchy, or Roman empire; but the express number of years, that were to precede His coming, are plainly intimated: Seventy weeks are determined upon thy people and upon the holy city, to finish the transgression, and to make an end of sins, and to make reconciliation for iniquity, and to bring in everlasting righteousness, and to seal up the vision and prophecy, and to anoint the Most Holy. Know therefore and understand and, that from the going forth of the commandment to restore and to build Jerusalem, unto the Messiah the Prince, shall be seven weeks and threescore and two weeks." Dan. 9:24, 25. Computation by weeks and years was common among the Jews, and every seventh was the Sabatical years; seventy weeks thus amounted to four hundred and ninety years. In these words the prophet marks the very time, and uses the very name of the Messiah the Prince; and so entirely is all ambiguity done away, that the destruction of the city and the sanctuary, the ceasing of the sacrifice and the oblation, and the commencement of the long-continued desolation that has ever since ensued, are all definitely marked as consequent on the *cutting off* of Messiah:—And after threescore and two weeks shall Messiah be cut off, but not for Himself: and the people of the prince that shall come shall destroy the city and the sanctuary: and the end thereof shall be with a flood, and unto the end of the war desolations are in the midst of the week he shall cause the sacrifice and the oblation to cease, and for the overspreading of abominations he shall make it desolate, even until the consummation, and that determined shall be poured upon the desolate" (Dan. 9:26, 27).

The plainest inference may be drawn from these prophecies. All of them, while in every respect, they presuppose the most perfect knowledge of the future, accord in perfect unison to a single precise period where all their different lines terminate at once—the very fulness of the time when Jesus appeared.

G. M. O.